

LIVIU-FLORIAN JIANU

**APOSTOLUL
STRONGU' (CEL MARE)
SAU
UZINA VISELOR**

SEMĂNĂTORUL
Editura online - septembrie 2011

tălmăcire după fratele Ilie Melcu, de părintele Visarion

Dacă Dumnezeu a existat și a făcut lumea în 7 zile, apostolul Strongu' avea o misiune dificilă: să arate cine este stăpânul ei Sfântului Mitică Le Grand.

“Nimeni nu te va ajuta. Nimeni nu te va învăța . Toți vor fi împotriva ta. Va trebui să găsești căi pentru a-ți realiza scopurile, împotriva tuturor. Trebuie să fii foarte, foarte inteligent...”

Oare, din ce teorie sociologică este desprinsă această cugetare adâncă a Apostolului? Din cea care consideră că oamenii vor să muncească, le place munca, munca îi bucură, sau din cea care consideră că oamenii fug de muncă, sunt leneși, și trebuie obligați să muncească, motiv care le provoacă o suferință psihică și trupească? După îndelunga experiență duhovnicească, pot să spun că nu știu ce credea apostolul, dar cu siguranță, lângă el munca devenea o bucurie a suferinței, și psihică, și trupească.

Apostolul Strongu', aidoma Sfântului Mitică le Grand, face parte din categoria dirijorilor care vâslesc din toate puterile, din mâini, din picioare, în fața unei orchestre care tace. Pentru bani. Din când în când, câte un sunet banal mai răzbate dintr-un oboi, clarinet sau chimval.

Mă aflu în preajma unui eveniment care dezlănțuie pasiuni în Uzina Viselor: negocierea aripilor. De aceea, o privire în urmă este un lucru necesar, pentru evitarea greșelilor viitoare.

1. Am plecat în Kortinia acum 7 ani. Condițiile erau extraordinare pentru un om care gustase din paradoxurile Institutului de Înalte Studii Morale în propria țară. Salariu în țară și 9 dolari pe zi în cele două luni de pregătire afară. Plus cazare, chiar dacă într-o cazarmă cu paturi suprapuse, dar curată, și mâncare, gratuite. Plus o mașină de spălat pe scară.

Șeful de proiect de rugăciune kortinian, și Sfântul Mitică le Grand, au găsit de cuviință să ne ceară să învățăm limbajul Progres, de rugăciune, în cinci zile. Nu comentez. Mai întrebați. După două săptămâni programam binișor. A fost chemat un expert să analizeze ce am scris. A fost plăcut impresionat. Mi-a întrevăzut un viitor fericit. I-am spus că sunt sceptic. Nu a înțeles. Ce altceva îmi rămâne acum, după 7 ani, decât să mă explic.

În primul rând, șeful de proiect mi-a modificat proiectul de trei ori. După fiecare maraton spre finish care mă epuizase. După o lună, nu mai munceam decât eu. Un coleg mai tânăr, abandonase. Alți doi colegi, erau

specialiști. Se știe că specialiștii nu muncesc. Se roagă doar, și – așa cum fac și eu, ajuns după 7 ani, specialist - comentează.

După 5 ani, Sfântul Mitică Le Grand mă întreabă: “Frate X, Apostolul Strongu nu înțelege ce se întâmplă? Cum dv – care aveți referințe excelente din Kortinia – nu aveți rezultate în Calicia?”

Sfânta ipocrizia este dublă, după umila mea opinie. În primul rând, nici un kortinian nu mi-a propus, după 2 luni de munca în Kortinia, să lucrez în aceleași condiții pentru Uzina Viselor, deși eram un sclav plătit la o zecime din prețul unui kortinian. Chiar dacă aveam referințe excepționale. De ce oare ?

Nici în Calicia referințele excepționale nu erau o bună recomandare. Puteau – bunăoară – să miște un sfânt scaun mai jos pe organigramă.

Pe două direcții – și interne , și externe – o calitate excepțională deranja. Din păcate, ca să trag această concluzie mi-au trebuit 7 ani, și mai multe colaborări, sub glorioasa direcțiune Le Grandiană, apoi Stroangă, cu Institutul de Înalte Studii Morale. Desigur, dacă l-ai fi întrebat pe Sfântul Ciupiban, în condiții de dialog ideale, el ți-ar fi spus că Sfânta organigramă este un concept depășit moral, și sfântă ar fi organizarea pe obiective date și realizate. Cum nici o tabără – nici calică, nici kortiniană – nu avea sinceritatea să recunoască faptul că atunci când nu se roagă cu har, trage mâța de coadă, icedia continua, pe sfântul maslu al mântuitorului salariu.

Deși simula toate metodele moderne de rugăciune (vezi brainstorming-ul), sistemul piramidal neglija unul fundamental, mai bine zis îl ducea până la ridicol: stimularea ucenicului. În locul acesteia, prefera salarizarea din belșug a unui vătaf care învăța pe genunchi și arta stupăritului, și avea misiunea să culeagă toată mierea de la supuși.

2. “Ce vor acești oameni ?” Iată întrebarea pe care Apostolul Strongu’ (cel Mare) i-o punea sfântului Mitică le Grand, cu nedumerită mirare. Desigur, nu pot răspunde, ca pe vremea revoluției franceze, cu deviza: “ libertate, egalitate, fraternitate”.

Ce se întâmpla ? Apostolul avea pretenția ca toată lumea – redusă la gri – să lucreze chiar și 10-12 ore pe zi la ceea ce nu avea ce lucra. Căci – la drept vorbind – ideile apostolului se opreau la coada de mătură, în privința rugăciunii pe calculator, și la ceea ce conspecta din literatura de specialitate, sau i se prezenta. Adică, iertat să îmi fie cuvântul, în specialitatea de care se ocupa, Apostolul Strongu era o nulitate sfântă. În

ceea ce privește acțiunea de inovare a rugăciunii, apostolul fotografia ceea ce nu era lucios vopsit prin décor. Comanda vopsirea. Fotografia. Și pune cele două ipostaze – înainte și după – la panou. Coeficientul cu care înmulțea salariul unui mucenic, pentru a-l afla pe al Sfântului Mitică Le Grand, era 10. Cu același coeficient îl înmulțea pe al Sfântului Mitică Le Grand, și îl afla pe al Apostolului Strongu. Împreună, cei doi încasau cât întreaga abație la un loc. Și mai rămâneau neocupate pe organigramă 10 locuri.

Cred că acești oameni își visau locul: în Iad, în rai, sau în literarul purgatoriu. Pe care nici Sfântul Mitică le Grand, nici Apostolul Strongu, nu aveau nici bugetul, nici caracterul să li-l ofere. Dumnezeu făcea regula jocului. Și trișa.

3. Sindicatul călugăresc conduce prin puterea masei. Indiferent de decizii, ele sunt tributare populismului: care nu impune adeseori nimic. Nici măcar respect.

Patronatul este bicefal: capul mare, kortinian, comandă capului mic, calic. Care este un arendaș servil.

“Cine uită, nu merită”. Spunea Iorga. Îmi aduc aminte cu plăcere o seară în care o mulțime de oameni, îmbrăcată în costume tradiționale, lungi, largi, vocifera în cazarma din Mincion în jurul unui inginer. Erau indieni. Au refuzat să mai vină la lucru din acea zi. După o oră de discuții viu colorate, inginerul a dat telefon în țară și a comunicat decizia grupului. Inițiativa lor a fost validată. Motivul? Pe contractul lor de muncă scria formare, la 4 dolari pe zi. Nu rugăciune pe linia de asamblare. Protestul lor a stârnit vii dureri de cap kortinienilor. Indienii nu au revenit în fabrică decât după ce au obținut 2 dolari pe zi în plus.

Am admirat coeziunea de grup a acestor oameni slabi, negricioși. DAR UNIȚI.

Prin antiteză, la sfântul mucenic Nicolai, actualmente director de abație, un grup de ucenici a vociferat într-o zi în cantină: “carnea este stricată!” Se pare că avea miros, deoarece kortinianul care aproviziona cantina, din galben la față, se înroșise copios. “Este stricată?” a spus Nicolai. Nu este stricată, fraților! Iată, o mănânc eu!” și a molfăit o bucată, fapt care a produs o emulație spontană la rugăciune kortinianului. Inutil de spus că oricât de stricată ar fi fost, Nicolai ar fi mâncat-o. Era calic, subinginer, și șef de grup.

4. Apostolul Strongu era un cameleon al rugăciunii. Indiferent de ceea ce făcea, chiar și atunci când dormea de-a dreptul cu capul pe idei, el se ruga pentru inima sa. “God is into my hart”. Dumnezeu este în inima

mea. “My door is always open”. Ușa mea îți este întotdeauna deschisă. “Clean your mind”. Șterge-ți mintea, iată o deviză și un îndemn care îmi stârnea râsul. Mai apoi, îngrijorarea. Căci, cu excepția dresorului, și a mediocrității absolute a acestuia, nimic nu mai conta: nici viața ta, nici familia ta, nici studiile, nici știința, nici istoria, nici religia, nici patria, doar “clean your mind”.

Târziu de tot, în alte cărți, ca o dovadă că Apostolul Strongu nici măcar nu era capabil, lingvistic vorbind, să traducă din ceea ce citea rar, am întâlnit și sensul acestui “clean your mind”: gândește pozitiv, nu lăsa impresiile cotidiene să te domine, concentrează-te pe ceea ce ai de făcut, uită tot ce nu îți este necesar pentru ziua de azi. Sărăcia de duh a acestor cuvinte m-a golit sufletește: de fapt, dacă Apostolul și Sfântul Mitică le Grand ar fi fost niște îngeri decăzuți, care ar fi jucat rolul unor sfinți, nu ar fi reușit să îmi îndrepte luntrea sufletului mai curând spre limanul credinței în Iisus, ca un punct de sprijin sigur și înalt pe o lume de handicapați.

5. Într-o seară, am intrat în biroul Apostolului. Fuma. L-am întrebat: “Tatăl dv. trăiește ?” “Nu, a murit”. “Dacă Tatăl dumneavoastră ar trăi, și ar avea întreaga putere a acestui univers, ce i-ați cere?” “I-aș cere să-i facă pe toți oamenii fericiți!” ...”Când este fericit un om ?” ...”Surprins, a aplecat capul și a spus: ”Aceasta este o întrebare bună!” “După părerea dv. , care este omul care a făcut cel mai mare bine omenirii?” ... Efort de gândire...Într-un târziu, interogativ: “Merish... Merisha?” Numele nu îmi spunea nimic. “După părerea mea, omul acesta a fost Gandhi. Pentru că este singurul om de pe pământ care a oprit un război fratricid cu prețul vieții lui. Pentru că nu putea opri războiul, a spus: Vreau să mor. A trecut pe lângă moarte. Sacrificiul unui om atât de mic a oprit măcelul oamenilor mari pe care i-a iubit”.

6. Eram într-o capcană: aveam doi Cezari care îmi cereau să fac TOTUL. Și Iisus spunea: “Dă-i Cezarului ce este al Cezarului.” Noaptea nu puteam să dorm. Proiectam. Validam. Realitatea era alunecoasă. Ceea ce se cerea azi, mâine nu mai era necesar. Mii de instrucțiuni bătute cu degete febrile. Erau teme care se primeau azi, și trebuiau terminate ieri. Oamenii mințeau. Își modificau opiniile. Reveneau. Presau. Erau teme absurde. Repede, repede... Ca și cum de programarea unei rugăciuni depindea însăși soarta lumii... Așa și era... Totuși, nici-un apostol, nici-un sfânt din abație nu cădea ca mine. Cu atât mai puțin Strongu, sau Le Grand. Invariabil, nu este bine. La mătură.

Nici curățenia nu era ideală. Mergeam spre casă și adunam chiștoacele de pe stradă.

Un Dumnezeu al sacrificiului de sine mă trimitea, într-o lume a absurdului, pe aceeași cale.

7. În Uzina Viselor, se negociază de câteva luni bune prețul aripilor. Aripă generalizată. Sfinții – sindicaliști, mireni sau călugari, episcopi sau diaconi de servici, birou, sau simpli rugători – conduc lumea. O lume de mașini se închină la mașini. Consumă încă petrol. Mâine, apă. Aici, pe Sufletul Gol. Din când în când, un campionat de fotbal unește sub aceeași conducere de pe organigramă oameni care – la câteva luni după meci – se întreabă: “Ce fac ăia din pavilion ?”

Ce să facă? Se roagă.

8. Fotbal s-a jucat și în Kortinia. Clasa muncitoare merge în paradis. S-a mâncat pe stadion lubeniță rece. S-a răs. S-au lansat invitații acasă. Noaptea, unele mucenice s-au culcat cu oaspeții.

9. Mincion. Proteste în presă. Proteste de stradă. “Bărbații calici poartă pantaloni scurți. Bărbații noștri vin obosiți de la lucru. Noi suferim.”

Apetitul pentru femei al unor muncitori străini, departe de țară, a fost intuit de comercianți abili. În vecinătatea cazarmei, au apărut niște grajduri. Înăuntru, felinare, pături și femei.

Două ipostaze. Pudibonderie și comerț cu carne.

10. “Toate reperle fabricate în Uzina Viselor sunt reperi bune.” All parts from Dreaming Factory are good parts. “ Spunea mucenica Floare de Zăpada. Nu există nici-un reper defect? am întrebat. Nu, a răspuns candidă. Trebuia să îmi dau de atunci seama de cât timp lumile supercivilizate trăiesc fără de păcat. Dar nu am realizat. Ca un ateu, mă îndoiam că toate reperle sunt bune. Am programat chiar proceduri de numărare reperi care nu sunt bune. Care au existat. Neoficial, numai.

Se poate trage concluzia că minciuna este utilizată pentru îmbunătățirea imaginii abațiilor fără de păcat.

11. Recent. S-au comandat 10 tone de vopsea de rugăciune. La teste, nu a prins. S-au mai comandat 10 tone din altă variantă. Nu a prins nici asta. 20 de tone de vopsea proastă ocupă vopsitoria abației. Stocuri de lac comandate să facă cerul să lucească zac și ele, indicând un traseu al datoriiilor apărute de patronatul calic, în fața propriilor rugători, de sânge alb. Patronul kortinian a comandat o datorie către un furnizor atent la

comision. Vă mai spun. Spune Fane Pigment. Știu o grămadă. Și duhovnicul Ovale ascultă și se roagă pentru imaginea substantivului milă, și a verbelor a da și a primi. De pomană.

12. Pentru cine lucrăm? Pentru ziua de mâine. Pe Sufletul Gol nu există nici părinți, nici copii. Există întreținerea acestei patriarhii. Există numai datorii. La Sfinții Părinți. La Apostolii acestei datorii globale. Numite infrafracțiunea de a gândi. De a face critica rugăciunii goale.

13. Vindeau la două treimi din prețul inițial. Vindeau cu reduceri de 40 %. Calicii cumpărau din magazinele kortiniene pe lire italiene, sau lei – o monedă echivalentă dolarului american, spuneau – televizoare, haine, combine...După o săptămână, presa, sesizată, avertiza negustorii asupra înșelătoriilor calicilor. De ce erau atât de naivi, când vindeau? Aveau o încredere maladivă în clienți? Nu cred. Cred că vindeau de foamea de a vinde. Magazinele erau supraaglomerate de marfă. Totuși, între orele 8 și 12, de pildă, pe ușile multora intrau numai 2 sau 3 clienți. Jumătate din ei cumpărau, poate.

Vindeau pentru că se sufocau de atâta marfă. Vindeau pentru că nu cumpăra nimeni. Implorau din priviri să cumperi ceva. Se bucurau ca niște copii când intrai în magazin. Când cumpărai. Când primeau banii. Aveai bani. Erai zeul intrat în magazin. Erai un european care – dacă ai ajuns până în Țara Rugăciunilor Liniștite, – aveai credit: aveai bani.

14. Un vânzător ambulant de ciorapi la ușa autocarului. Cu o cutie de carton plină de ciorapi. 1 dolar perechea. Ciorapi buni. Ia o pereche din cutie, o pune în gură și trage cu dinții de ea. Ciorapi buni. Râde. Buni ciorapi. Luați, luați. Este un bișnițar. Calicii îi iau cutia. Cutia face turul autocarului. Se întoarce la vânzător goală. Se strâng banii. Ca de obicei, lire caliciene. Bișnițarul pleacă fericit. Bezele. Pe scaune, calicii râd. Nu înțeleg nimic. Au plătit 4 pâini pe o pereche de ciorapi.. Același preț l-ar fi achitat în Calicia pe o pereche de ciorapi de calitate ireproșabilă. Probabil, li s-a părut un chilipir. Probabil, plăcerea de a înșela un bișnițar kortinian a fost mai mare. Bișnițarul revine nervos. Vociferează. Agită banii inutili. Change. Cere ciorapii înapoi. A aflat de la un coleg că lirele calice nu sunt schimbate la bancă. Pe scaune, calicii așteaptă serioși. Nimeni nu a cumpărat nici o pereche de ciorapi. Kortinianul încearcă să îi percheziționeze. Nu găsește nimic. Este împins înapoi. Începe să plângă. Să se lamenteze. Are 3 copii care nu au de mâncare. Nimeni din autocar nu crede. Câțiva râd. Câțiva se răstesc. Ieși dracului afară, bișnițar nenorocit. Ce voia ăsta? I-a furat. Afară. Agățat de scară, kortinianul merge până la prima intersecție. Apoi coboară. Din pantalonii calici,

ciorapii, făcuți ghem, ies afară. Nu pot să spun nimic. Sunt printre puținii care nu a luat ciorapi. Sunt în minoritate. Îmi este rușine că sunt calic.

15. WC-urile sunt adevărate farmacii. Oriunde mergi. Chiar și în cazarmă. După o săptămână de utilizare în comun, trebuie să cauți câteva minute bune o cabină al cărei scaun nu este plin de apă, excremente și hârtii. În Centrul de Rugăciune programată al Fabricii de Amintiri sunt două scaune. Atât. Care deservește un etaj de kortinieni. Poate, două sute. Întotdeauna, strălucind de curate.

16. Fratele Măslină merge pe străzi cu ochii în pământ. De ce mergi cu ochii în jos, frate Măslină? Uite, ieri am găsit pe stradă un toc de ochelari. Din piele. L-am luat. Este puțin uzat. Mi-l arată. Cine știe. Poate găsește și altceva. Un medalion. Un lanț. De aur. În aglomerația asta, se pierd multe lucruri. Și continuă, după o viață de sfânt, să caute cu ochii în pământ la tropice, urmele îngerilor de zăpadă.

La plecarea din Mincion, coridoarele cazarmei sunt pline de obiectele recuperate de calici din tomberoane. Cele mai bune au fost înghesuite în bagaje. Restul – aliniat ca niște flori de gunoi – de înălțimea unor icoane, au fost lăsate amintire gazdelor.

17. Fratele Ecvestru se apropie de mine și îmi întinde o umbrelă mare: La plecare, să o iei cu tine! Măi, să nu o uiți, ai auzit? Apoi mi-o dai, în Calicia, mie! Mă întreb de ce fratele Ecvestru nu ia singur umbrela cu sine. Aflu că umbrela a fost folosită într-un cortegiu calico-kortinian și a rămas uitată la fratele Ecvestru. Fratele Ecvestru s-a îndrăgostit de umbrelă. Nu ar mai inapoia-o. Adun toată rugăciunea din mine și îi spun: Nu te supăra pe mine! Îmi este rușine. Nu pot să o iau cu mine. Bine, bine, îmi spune fratele Ecvestru. Găsește eu altă soluție. Fratele Ecvestru este arhimandrit.

18. Aflu că în Kortinia șomajul este de 2-3 %. La autoservirea cantinei, dincolo de galantar, servește un tânăr cu deficiență psihică. Haina lui albă strălucește de curățenie. Este zâmbitor și fericit. Cred că nu există o reclamă mai bună pentru fericirea de care vorbea Apostolul Strongu decât acest chip nefericit prin naștere, fericit prin societatea și oamenii care nu l-au marginalizat, sau părăsit: l-au pictat într-o cantină, de unde binecuvântează cu fericirea lui divină bucatele.

19. Doi arhimandriți se reîntorc în Calicia. Fratele Proiectul și Fratele Ecvestru. Gazdele îi întreabă ce dar își doresc la plecare. Unul solicită o mulinetă. Gazda cumpără mulineta. Fratele Proiectul se îndrăgostește de aceeași mulinetă. Imposibil de găsit în Mincion o mulinetă identică. Cei doi frați se ceartă. Urcă în avion certați. Am trei revelații ale iubirii aproapei: umbrela, mulineta, și tocul de ochelari. Frații Proiectul, Ecvestru și Măslină sunt intelctuali.

20. Este consternant ca – mergând într-o țară – să revii și să spui că obiectele pe care le-ai admirat la superlativ au fost WC-urile. Această realitate mă face să îmi amintesc de vizita pe care maestrul Beligan o făcea, acum câțiva ani buni, unui ginecolog renumit, în Iovacra. Soția acestuia îi prezenta, mândră, fiecare încăpere a casei: aici, maestre, este bucătăria. Nu este minunată? Aici, dormitorul. Nu este superb? Aici, sufrageria. impresionantă! După pelerinajul prin vastele odăi, maestrul a întrebat, cu seninătate: Stimată doamnă, dar unde este biblioteca? O tăcere vinovată a gazdei lăsa loc oricărei interpretări.

O carte într-o limbă de circulație internațională care să prezinte Kortinia a fost de negăsit. Poate, abația în care am locuit era o abație de sihaștri. Asta nu scuză lipsa oricărei legături între roboții de rugăciune pe patru roți, și sfinții limbii acestei nații. După cum este posibil, într-un scenariu religios viitor, ca WC-urile să devină viitoarele temple ale culturii și civilizației.

21. Care este cea mai frumoasă amintire din Kortinia? Am căutat prin arhiva pleoapelor. La plecare, am fost conduși pe o șosea lăturalnică. Pâlcurile de case erau întrerupte de câmpii verzi. În fața unei porți de lemn, încrustate într-un zid cenușiu, o bătrânică. Un tânăr kortinian cu o plasă în mână, din care ieșeau plante verzi, îi zâmbeste, îi deschide poarta, și o ia de mână. Bătrânică este fericită. Surâde. Îmi întorc capul după ei, până când casa mică, bătrânească, dispăre, cu zâmbetele lor înlănțuite, pentru o clipă, la aceeași vârstă.

22. Cea mai tristă? Un magazin de bijuterii, spre muntele din Mincion. Se întunecase. Intru, privind podoabele filigranate, cu gândul la frunza Surcea. O kortiniană cu fața de lut râde în fața mea. În jurul meu. Îmi vorbește. Mă ia de mână. Doi bătrânei de porțelan, din spatele vitrinelor, chicotesc. Kortiniana valsează în jurul meu. Este frumoasă. Are pleoapele și genele vopsite. A băut. Fața ei este ca un zid, de pe care tencuiala a căzut, lăsând să se vadă tristețea casei. Mă cheamă. Eu îi zâmbesc. Și o refuz. îmi dăruiește o înghețată. Bătrânică mă îndeamnă să o primesc. Ies privind colivia de aur, în care doi bătrânei de cristal dau semințe unei heitaire care a intrat singură în lațul anilor.

23. Am fost invitați într-o duminică la o plimbare. Înainte de masa de prânz, sau după? Înainte. Fii atent, am spus gazdei, sărim peste masă. Bine. Vom mânca în oraș. Plecăm nemâncați. Ne aștepta. Mergem câțiva kilometri pe jos până la prima stație de autobuz. Așteptăm mașina o jumătate de oră. Coborâm într-un iarmaroc, cu tiribombe, călușei, ciocan de încercare a forței. Ciorchini de oameni. Așteptăm un vaporeș care ne va plimba pe o mare galbenă. Urcăm. Privim marea murdară. La o sută de metri, o insulă cu plaje de nămol. Gheorghe Zamfir. Muzica naiului se revarsă cald peste valuri. Îi mulțumim gazdei și ne bucurăm că muzica lui Zamfir este și ambasadoare Caliciană. Ne este foame. De dimineață, nu am mâncat nimic. Pe vapor, nu este nimic de mâncare. Nimic, în afara de caracatiță uscată. Primim fiecare o bucată de caracatiță. Sug. Atât. Pot să sug până mâine dimineață. Nu pot să îngurgitez nimic. Acum, spune gazda, mergem pe o insulă, coborâți, vă plimbați până când vine din nou vaporeșul, și vin să vă iau în oraș, să bem whisky. Pe stomacul gol? Întreb. Gazda nu spune nimic. Se face că nu înțelege. Mă enervez. Frații îmi spun să mă temperez. Bine, dar nu am mâncat nimic. Îmi este foame. I'm hungry. Îi spun gazdei. Frații sunt roșii la față, dar stoic, postesc. Nu merg pe nici-o insulă cu vaporeșul. Vreau la masă. De voie, de nevoie, gazda schimbă programul. Mergem în oraș. O kortiniană apare lângă un restaurant cu mese de un cot. Luam loc în șezut. Masa se umple de farfurii mari și mici, cu diverse legume, tăiate mărunț, fructe, arome, zemuri și crudități. Pe grătarul încins, racordat la instalația de gaz de sub masă, sfârâie carnea prăjită de pasăre. Ai o țigară? Mă întreabă dezinvolt gazda. Pentru mine, este a doua impolitețe gravă pe ziua de astăzi. Să îți lași oaspeții nemâncați de la 8 la 17, apoi să le ceri țigări la masă. Scot o hârtie de 1 dolar, kortiniană, și i-o întind. Pofțim. Cumpără-ți un pachet de țigări. Ca prin minune, tratamentul prinde bine. Gazda pare ca s-a trezit din nesimțire. Cheamă amfitrioana și îi comandă pentru fiecare călugăr câte un pachet de țigări. Cred că este bine ca – în fața acestui amestec de amabilitate și nesimțire – să dai peste nas kortinianului. Altfel riști să te trateze ca pe un rest la doi poli. La masa plătită din banii firmei fratele kortinian a găsit de cuviință să invite și o prietenă de familie, deși impresia noastră a fost că aceasta nu era cunoscută de nevastă.

24. Calicia. Apostolul Strongu' fumează la birou. Can I ? Please. Mă clătinam de efort. Programasem în acea zi non-stop. Mă deranjau zgomotele. Cu ce pot să vă fiu de folos? mă întreabă. Am două idei pe care dv. ca un veritabil colecționar, le veți aprecia. Vă ascult. Prima: este bine să se treacă de la motorul care merge cu derivate de petrol, la motorul care merge cu vin. Râde. Poate, pe undeva, crede că este o aluzie la harul muncitorului kortinian. Care bea. Bea ca să uite că mâine va lucra

10 ore, iar. Dar vorbeam serios. Credeam sincer că echilibrul naturii se poate restabili prin materia primă a sângelui lui Hristos. Și a doua? A doua: vedeți, trăim într-o lume zgomotoasă. Dacă nu faci zgomot, nu ești, parcă. V-ați gândit vreodată să înlocuiți claxonul strident al mașinilor dv. cu un clopoțel de cristal, sau de argint? Iau pixul de pe masă și lovesc delicat scrumiera: Cling! Cling! Foarte interesantă idee! spune apostolul, și se apleacă transpus peste masă. Peste câteva clipe, revine în scaun, își compune rapid altă mască și îmi reproșează pe un ton schimbat: aici, în Calicia, se conduce extrem de agresiv! În India, pe de altă parte, nici nu se folosesc claxoane! Oamenii sunt atât de delicați și politicoși încât opresc și te atenționează cu vocea, sau prin semne. Pe de altă parte, și aici tonul devine amenințător, dv. știți că atunci când naționala calicică a bătut o echipă (la Campionatul Mondial), eu nu am putut să dorm? Este foarte supărat, și îmi reproșează direct acest fapt. Îmi vine să râd. Ca să nu o fac, îmi mușc buza de jos, și îi spun în gând: “ei, ce să faci, din când în când mai batem și noi!”

25. Revin la abația noastră. De ce era nevoie de un zbir, ca apostolul Strongu’, într-o abație de mir? Pentru că rugăciunea modernă – know-how – este o cale prin care minuni isihaste inestimabile și necuantificabile material se transformă, prin intimidare, presiune, minciună și smerită ipocrizie, în dolari. Pentru că un sistem de valori morale unanim recunoscut este un pericol pentru orice sistem de rugăciune, eminent comercial.

Pentru că sclavul rămâne sclav, și stăpânul rămâne autocrat.

Pentru că feuda trebuie să producă maximul de profit, cu minimul de investiție. Și aceea, dacă se poate, de negociat.

26. În avion, spre Kortinia. Am ca vecin de fotoliu un om de afaceri kortinian. Se prezintă și îmi oferă cartea de vizita. De unde veniți? Din Tropa-Tropa. Țin în mână un catalog de produse comercializate în avion. Admir o metanie: un medalion cu delfin, cu ochiul de diamant. Prețul? 3 sferturi din banii pe care îi aveam. Realizez rapid un top al celor mai ieftine produse din catalog: pe prima poziție, o brichetă cu apărătoare de vânt, folosită de marina americană. Kortinianul se arată interesat de catalog. Pentru soție? Întreb. Nu. Nu sunt căsătorit. Pentru iubita și prietena mea, care mă așteaptă în Kortinia. Sunt curios ce a ales. Îl întreb. Aaaa! Am ales un lucru care îi va place foarte mult. Îmi arată. Pendulez între consternare și dezgust: după părerea mea, așa ceva nu se oferă unei femei. Cu atât mai mult logodnicei. Nici măcar cel mai ieftin lucru de pe pământ. A ales bricheta cu apărătoare de vânt.

27. Mergeți în Kortinia? mă întreabă vecinul kortinian. O să vă placă foarte mult. Kortinian people is very kind and generous.

28. Eros. O mică localitate pescărească. Ceva din parfumul vechii Kortinii se păstrează aici în piața de pește. În mulțimea liberă din jurul meselor pline cu delicatese. Unele vii. Altele, proaspete. Cutreierăm prin piață, privind făpturi ale mării ale căror nume nici nu le cunoaștem. Gazdele ne conduc apoi într-un mic restaurant. Ca de obicei, ne descălțăm la intrare. Ne așezăm direct pe podea. O farfurie mare cu carne albă, crudă, de pește – rechin, poate - ne așteaptă lângă alte delicatese tradiționale. Pe când gustăm din carnea albă, vine și inevitabila întrebare din partea unei gazde: Dv. știți cât costă această masă? Știți cât costă ceea ce mâncați? Poate aș fi considerat întrebarea un omagiu adus prezenței noastre, dar întrebarea s-a repetat cu altă, și altă ocazie. În fond, nu m-am invitat nicăieri. Am dat curs unei invitații. La masa de adio, indignat chiar de acest obicei, care îmi tăia orice poftă de mâncare, am servit o porție de paste: eroare. Gazdele au insistat să servim tot ce ne place, pentru că oricum, s-a plătit “cu burta”. 30 de dolari. De persoană.

A fost o ieșire în natură care m-a înviorat. Am ieșit din cenușiul orașului, într-un port plin de veselie și soare. Lumea de roboți a erupt într-o mare și o limbă de pământ în care Kortinia trăia după legile pierdute ale mării și ale soarelui.

29. Nu știți? Noi unde vom ajunge? Ne întrebau adeseori kortinienii. Voi – răspundeam politicoș – sunteți a n-a putere economică mondială. Poate chiar a n + una. Veți avea un viitor strălucitor. Și lucios. Se bucurau ca niște copii. Voiam chiar să le spun că ei vor ajunge în Rai. Dacă nu cumva au și ajuns. Dar nu m-ar fi înțeles. Eu atâta înțelegeam: erau obligați să poarte un jug pe care nu și l-au ales. Îl duceau inertial spre noi culmi de comerț, civilizație și progres.

30. Totel Land. O lume a poveștilor în care lacul lebedelor, baloanele suspendate, un patinoar la 30 de metri sub nivelul esplanadei de la intrare, tiribombele, foarfecele, trenul suspendat, defilarea păpușilor și personajelor, sunt atracția turiștilor și localnicilor. O lume artificială. Elementul de bază: Planificarea. Ore de așteptare la cele mai aglomerate distracții, precum cinematograful senzitiv. Am trei bilete, pentru trei divertismente la alegere: mă limitez la montagne-russe. În tren, forțele centrifuge îmi strivesc plămâni. Hoinăresc prin lumea colorată, care este

în continuă explorare, de la o poartă la alta. Mă opresc lângă balustrada patinoarului: aerul rece de deasupra stratului de gheață îmi inundă plămânii umezi de căldură. Lângă mine, un mandarin. Aveți copii? Îl întreb. Dă din cap afirmativ. Atunci, poftim. Pentru copiii dv. Și îi întind cele două bilete rămase.

Fratele Măslină îmi spune că a găsit un aparat de fotografiat nou-nouț pe un podeț de piatră. S-a uitat în stânga, în dreapta. Nimeni. I-a fost rușine, și nu s-a aplecat să îl ridice și să plece. La scurt timp după, o kortiniană a găsit aparatul. L-a ridicat și a început să strige după proprietar, ținându-l cât mai sus cu putință. Ce întâmplare, domnule. Am fost prost, spune Măslină. Puteam să îl iau bine-mersi, și să plec. L-am aprobat, obedient.

31. Călugării polandezi fumau Mallboro, și aveau salopete de rugăciune impecabile. Verzi, cu interiorul roșu. Fermoare elegante.

În partea din dreapta a halei, era o pajiște. Trifoiul verde mă chema. Am căutat un trifoi cu patru foi. Și l-am găsit. Singurul din viața mea. L-am pus între filele unui carnet.

Eram fericit.

32. Citesc că Mihai Eminescu, aflat la o întrunire a conservatorilor, se vede obligat a constata că în toată adunarea nu existau decât doi oameni capabili a construi o frază corectă, Kogălniceanu și Maioreșcu. Mitropolia Viselor a fost și rămâne – din acest punct de vedere – un prolific exemplu: fratele Moșulescu, de pildă, plecat de curând din serviciul de prospectare a viitorului, avea să scrie – cu ocazia unui concurs de idei de rugăciune, având ca premiu un televizor, un calculator, și o combină muzicală – sub afișul care enumera premiile, următorul slogan, încă, în limba calică : “Pot fi al tău!”

Vreme de câteva săptămâni, am întors cuvintele pe toate fețele: Cine oare “pot fi al tău”? Să fie premiile? Atunci, corect ar fi fost : “pot fi ale tale!” Să fie numai unul dintre premii? Atunci, necesar ar fi fost și balonașul vorbitor, în care premiul vorbește potențialului concurent și cititor! Să fie fratele Moșulescu, personal? Atunci, și numai atunci, era corect gramatical, dar se adresa – din păcate - numai clerului cu aplecare spre păcate grozave.

De nenumărate ori, din dorința de a transmite cât mai rapid cele mai neinteligibile cugetări ale Apostolului Strongu, pereții chiliilor erau plini cu grafice de rugăciune și lozinci precum: “Clean your mind”, “Total damnation”, traduse numai uneori, cu concursul unor patriarhi, și cu foarte multă greutate și sacrificii, în ore suplimentare de veghe și

studiu, prin “Ștergeți mintea” și “Totala satisfacție”.. Și aici, există încă dubii: unii susțin că s-ar traduce prin “șterge-ți”, alții prin “stergeți”. Deocamdată, la “lavatory”, adică toaletă, se testează deosebirea dintre cele două forme, scriindu-se deasupra pișoarelor, cu litere de 2 centimetri: “Nu arunca-ți chiștoacele înăuntru...”

Profitând de prezența în mitropilie a apostolului Jucărie, un învățator mai tânăr al apostolului Strongu, i-am arătat pereții plini de “sheduling” și l-am întrebat: Do You Like It? A răs și a spus: No, I don't like it. Iată o mostră de adâncă sinceritate, din partea unui apostol care era plătit de 3 ori mai bine decât Strongu', și care, din fericire, își publica rugăciunile nu pe pereți, ci legate, totuși, de calici, în coperti. Aceste comori isihaste au costat și ele prețul lor în astre.

Vei spune, abate Philipe, că prea am harul de a vedea pretutindeni numai greșeli. Așa este. În această abație, capeți darul de a nu mai ști să faci nimic în afară de rugăciunea buzunarului, care se știe că are cea mai mare valoare, desigur, literară.

Evident, înainte de a angaja profesori calici care să învețe ucenicii unde se pune punctul și virgula, măcar într-o expunere orală, apostolii s-au gândit ca frații să învețe limba engleză. Așa se face că toată lumea vorbește astăzi foarte bine limba engleză cu kortinienii, nici-unul nu se înțelege în engleză cu fratele, kortinienii nu înțeleg engleza calicilor, nici calicii pe a kortinienilor. Prin ce se înțeleg totuși? Dacă îi iei pe toți în serios, prin Institutul de Înalte Studii Morale. Dacă îi ignori, ai până la pensie o pâine de rugătoar..

Ca rugător pe calculator, mărturisesc că pot să pierd o viață înainte de a înțelege ceea ce vor, pe scară ierarhică: patriarhii, mitropoliții, șefii de stăreții sau frații, sau mucenicele, sau smeritele surori de credință. Dacă totuși mai și fac ceva, este cea mai bună dovadă că mai există un Dumnezeu, chiar și pe lumea asta.

Este inutil să vă spun că Sfântul Mitică le Grand îl are și pe Duhul. Duhul se prezintă sub forma unor cercuri și butoiașe, îndemnuri, graseieli, găfăituri, sau transpirații, date ca indicații. Duhul spune că toate temele necesare astăzi, trebuie terminate și predate ieri. Duhul spune că fratele greșește totdeauna. Duhul spune că nu este bună la nimic rugăciunea fără minunea numită Duhul. Duhul spune că este plătit la 0 la sută din cât face. Duhul distruge întotdeauna tot ce faci, și adeseori, chiar și ce face. Când nu spune nimic, Duhul spune “pâști!”. Ori de câte ori dă de frați căzuți în păcate, Duhul vine la unul care încă nu cade, și îi spune: este vina ta, că nu le mântui pe toate! Duhul crede că în Mitropilie se ascunde Hristos, și îl caută.

Observându-l pe Duhul la Sfântul Mitică Le Grand, Apostolul Strongu' chiar i-a reproșat că Sfântul nu citește aproape nimic, aproape niciodată. Cum s-a întâmplat de a observat? Iata cum: apostolul i-a făcut

cadou un telefon celular. Inutil de spus că Sfântul Mitică Le Grand, după o analiză de un minut, a ajuns la concluzia că telefonul nu e bun. Căci, ținându-l în mână și apăsând pe butoane în ordinea rugăciunilor învățate pe dinafară, pe cale orală, deși a vorbit în aparat, nu i-a răspuns nici-un arhanghel. De fapt, sfântul nu citise instrucțiunile de utilizare. De aici, apostolul a generalizat: “Voi, calicii, nu citiți niciodată rugăciunile!” De fapt, în acest caz, nici frații, nici sfântul nu aveau nici o contribuție, numai Duhul era vinovat.

Evident, duhul are duh de superioritate. Altfel, ar citi mai mult, și nu le-ar ști chiar pe toate, câte le învârte în șarade.

“Dacă dragoste nu e, nimic nu e”, spunea apostolul Pavel. Dar dacă e dragoste, și nu e comunicare? Dacă e dragoste, și nu este, către fratele, aplecare iubitoare? Dacă e doar dragoste de pompier, care stinge și aprinde focul după cum arhanghelii, sau caprițiile, sau interesele pecuniare, i-o cer?

Proba de foc pentru orice călugăr din abație care dorește ceva de la Dumnezeu este să scrie ce vrea. Cum nimeni nu riscă să ceară ceva, ca nu cumva să scrie toți la fel, să se spună că au copiat unii de la alții, adică, “mântuire”, se ivesc felurite ispite care îndepărtează frații de la buchii. Mai mult, din smerenie, călugării au intuit că stareții, și sfinții, și apostolii cei mari doresc din suflet să se smerească scriind ei, de mii de ori, cuvântul “mântuire” în planul de idei. Astfel, turma are câte un păstor, care știe să scrie, chiar dacă nu știe întotdeauna să citească.

Singurii care ei scriu, ei citesc, până nu mai pricep nici un cuvântel, spre slava lor, sunt frații care se roagă pe calculator.

33. Lupta Apostolului Strongu cu femeia cea păcătoasă.

Multă vreme după venirea în Calicia, Apostolul Strongu a rămas cumișel. În afara păcatului fumatului, a vorbirii neinteligibile a limbii engleze, și a dormitului pe scaun în timpul programului, nu cred să fi avut păcate defel. Totuși, satana l-a ispitit, și nu este un caz singular, mulți ucenici de-ai lui, kortinieni, sosiți miei, dându-și cu timpul frâu liber unor fantezii încurajate de măicuțe care – rămânând fără servicii – apelau la mijloace lumești pentru un trai – cum se spune pe aici – cât de cât decent.

Mucenica Azorelia ne-a mărturisit cum apostolul s-a obișnuit să încarce în câte un taxi câte o femeie păcătoasă, pe care o ducea la sfințenia sa acasă. Mucenica afla toate aceste detalii chiar din gura păcătoasei. Acolo, apostolul se așeza comod pe ce apuca, și o invita să se dezbrace. Câte o oră întregă, Apostolul analiza – din perspectiva duhovnicească – forma care i se prezenta. Nimic altceva. Probabil, era un exercițiu de concentrare nervoasă, prin care apostolul afurisea dracii care i se arătau. Apoi, ca un cavaler desăvârșit ce era, apostolul plătea și conducea femeia pâna la ușa casei.

Evident, dragi credincioși, simțiți și dumneavoastră cât de cumplită era lupta acestui apostol cu păcatul. Alți mucenici ai lui nu au rezistat acestei încercări periculoase, și au analizat forma mai profund de cât se cuvenea. Apostolul nici măcar nu a atins-o. Niciodată.

Cred că apostolul credea – în plan secund – într-o istorie umană în care, dacă s-a schimbat ceva – atunci s-a schimbat numai forma. Esența sclavagistă – mediată prin sabie, bici, sau ban - a rămas neschimbată. Și cred că părerea lui avea o noimă. “Totul este formă” – a șoptit într-o seară apostolul, și mi s-a părut el însuși un general care conduce spre absurd un popor întreg de forme.

34. Mincion. Ziua plimbării cu vaporeșul. Se înserează. Un autobuz ne duce în centru. Kortinianul ține mortiş să bem. Intram într-un restaurant vagon. Ghidul ne întreabă dacă știm ce fel de restaurant este acesta? Fratele Semenici a răspuns “yes”, acesta fiind poate singurul cuvânt pe care îl rostea ori de câte ori nu vorbea calicengleza, accentuând onomatopeele vâslind din corp, și dând din mâini. (orice calic deștept răspunde la tot ce nu știe prin yes, ca să nu pară prost, demonstrând astfel tuturor că știe tot). Aveam o vagă bănuială. Au venit două fete. Două animatoare. Băutura nu a întârziat să apară. Fratele Stropilescu era numai un zâmbet. Fratele Măslină, brusc stimulat în condițiunea de bărbat, ținea mortiş să facă skanderberg cu kortinianul. Fratele Stropilescu zâmbea în hohote, ca un motan, și îi făcea plăcere să ia de mână și să mângâie fata oacheșă, atât de tânără încât copilăria ei râdea, înainte de a înțelege despre ce se zâmbea. Importante erau numai râsul, semnele, și zâmbetul. A doua fată era tăcută, enigmatică. O vrei? Întreabă după al treilea pahar, impersonal, gazda. Costă 75 de dolari. Fratele Măslină ar fi gustat ceva la masă. Prin mintea mea zburau romane polițiste în care câte un tânăr mucenic era compromis și șantajat de diavol. Motiv pentru care beam rezervat și priveam ce se mai întâmplă. Proprietara kortiniană a localului ne-a condus până la ieșire. Pentru fiecare avea câte o strângere de mână care promitea ceva, în caz de revenire. M-am simțit chiar flatat. Am remarcat că gestul s-a repetat identic cu fiecare bărbat. Ceea ce m-a dezgustat. Era o formă abilă de a-și întreține clientela. La masă a fost întrebată cu ce se ocupă bărbatul ei? Răspunsul a fost: bărbatul este plecat.

În noapte, fratele Semenici zâmbea ca un drac: “Îl am pe fratele Stropilescu pentru o viață întregă la mână”.

35. Mincion. Cazarma. În fața cazarmei, într-o grădină umbroasă, este un teren de baschet. Într-o bună zi, revenind de la mânăstire seara, am întâlnit dezastrul. Pe culoarele dormitorului lucrau în devălmășie muncitori cu picamere. Se zguduiau pereții. Se lucra cu furie. Cu

înverșunare. Cu ură. Parcă în ciuda odihnei noastre. Pereții interiori ai cantinei cădeau cu zgomot. Orchestrația a ținut până târziu în noapte, după ora unu. Și s-a repetat noapte de noapte. Nu conta nimic. Nervii fraților, faptul că a doua zi la ora șase intrau pe linie, sau învățau să programeze în limbajul tuturor minunilor. Era o nouă încercare de la Domnul. Umiditate, ploi, căldură, muste, zgomot. Kortinianul cu picamerul avea un Dumnezeu în mână care avea un nume: “sheduling”. Templul lui Solomon ar fi căzut în câteva nopți sub această cumplită și metalică rugăciune.

Într-un anume fel, această senzație am mai trăit-o. În armată. Acea că nimic nu contează. Că totul este zadarnic. Și numai ordinul te salvează, pentru că - din haos - te mobilizează. Roboții kortinieni primiseră un ordin. Spărgând orice normă, ei aveau ocazia de a demonstra călugărilor calici cum se asaltează - cu picamerul și betoniera - cerul. În craniile lor pietroase zvâcnea, cenușiu și forjat, fierul...

36. Roboții de rugăciune kortinieni erau strașnici. În cizme de cauciuc, înnotau pânep la genunchi în masa vâscoasă de beton care curgea dintr-o trompă de metal a unui utilaj care înghițea betonieră după betonieră, amesteca, urca la 10 metri betonul și îl elibera prin trompa dirijată de preoți. Betonierele participau parcă la un raliu cenușiu: frânele scrâșneau în fața unui călugăr care nota conștiincios pe un bloc-notes numărul mașinii, poate, și ora sosirii. Mașina descărca betonul în moara cu trompă, și pleca vâjâind înapoi. Se înnoptase, și ciclul acesta bielă-manivelă al tuturor operațiilor de pe șantier nu cunoștea cuvântul pauză. La un moment dat, lucrul a încetat. Toți roboții de rugăciune s-au așezat în fund. Fiecare a dus mâna în spate, unde exista o tașcă. Tașca a fost desfăcută, și fiecare robot a mâncat conținutul, câteva mâini de eroz, mâncarea tradițională, ierburi și alte mărunțișuri necunoscute. După fix 15-20 de minute, roboții erau în picioare. Caruselul betonierelor se relua. Împreună cu fratele Măslină, făceam de veghe la fereastră, căci somnul, chiar dacă te mușca diavolul, nu venea. Târziu, în noapte, operațiunile de război s-au încheiat. Spre uimirea noastră, la acea oră, unul câte unul, șoferii betonierelor au scos câte un furtun și au făcut caroseriile lună.

37. Deși demonstrația de forță a abației kortiniene era evidentă, deși tehnologia utilizată era de sorginte nibelungică, deși fundația, odată turnată, avea să fie completată în doar o săptămână până la dimensiunile unei noi cazarme, utilată cu toate cele necesare, ferestre, curent și apă, după altă săptămână toată șandramaua avea să fie demolată. Căci abația kortiniană construisese fără autorizație de la organele îndrituite din Mincion.

De ce atâta grabă, totuși? Pentru că erau așteptate din străinătate noi contingente de călugari, plătite, evident, la nici 10 la sută din prețul unui călugăr autohton.

În zilele șederii noastre în această mănăstire, de altfel, un etaj întreg al unui magazin, ridicat după ureche, avea să cadă, sufocând sub cărămizi câteva suflete mai mult sau mai puțin vinovate. Cauza? Construcția rapidă, fără proiect, pe o structură veche, cu materiale ieftine.

Metrul pătrat costă în Mincion câteva zeci de mii de dolari. Dacă am auzit bine, în Empty Soul, capitala Kortiniei, ceea ce în calică s-ar putea traduce prin Sufletul Gol, metrul pătrat ar fi costat începând de la o sută de mii de dolari.

Edenica grădină umbroasă care înconjură micul teren de baschet era acum betonată. Prin lava solidificată a vulcanilor cresc – la câțiva ani – fire de iarbă. Probabil că acum, la câțiva ani, prin betonul turnat va ieși, peste câteva mii de ani, un firicel de lavă vulcanică.

38. Spre rușinea mea, ca un călugăr nevolnic ce sunt, la sosirea în Kortinia fumam. Assos. Am luat cu mine două cartușe chiar, pentru necesitățile curente. Aveam să termin țigările după numai trei săptămâni. Stressul rugăciunilor pesemne, era de vină. Și limbajul minunilor, cel care trebuia învățat în cinci zile. De voie, de nevoie, am cumpărat țigări kortiniene. Erau relativ ieftine. Și atât de slabe, încât aveam senzația că fumăm iarbă uscată. După altă săptămână, ne obișnuisem cu țigările kortiniene. Și eu, și fratele Măslină.

În febra plecării și a împachetărilor, fratele Măslină a ținut morțiș să îmi facă un cadou: ce cadou, frate, acum, când am rămas și fără bani de țigări? Fratele Măslină zâmbește ca o lună plină. Scoate din mânecă un pachet întreg de Assos. De unde această minune, frate Măslină? De la dumneata, frate Omilie. Din buzunarul unei pijamale. Păi, am căutat prin toate buzunarele. Ai căutat, dar trebuie să mai înveți să cauți. Îl sărut pe fratele Măslină. Lasă, frate Omilie, că mi-i da și mie o țigară.

Desfac febril pachetul. Doamne, iertă-ne, că nu merităm. Îl servesc cu o țigară. Iau și eu. Țigara îmi arde plămâni. Mă clatin. Asta fumam eu, frate Măslină? Asta, frate Omilie. Păi, asta este curată otravă. Așa e, confirmă, trăgând un fum, fratele Măslină. Nu sunt bune țigările astea tari, spun eu, și mai trag un fum. Ar trebui să fumăm toți țigări kortiniene, pușăie fratele Măslină. Îți dai seama? Asta este o idee bună, spun, și mă în nec cu tutun.

Zadarnic, frate Philipe. Zadarnic mă plâng eu aici de avantajele slabului tutun kortinian asupra puternicului tutun calic. Nici-un stareț nu se apleacă cu dragoste asupra acestei idei de ajutorare a aproapelui: aceasta este cauza pentru care am fumat, mai departe, Assos, până când,

povestindu-i unui preot cu inimă de acest pacat, mă ferește un îngerăș de această patimă.

39. La sosirea în Fabrica de Amintiri, se făceau pregătiri pentru o aniversare. Gazdele kortiniene ne-au cumpărat, amabile, bilete la o tombolă. Pe un perete interior, fotografii. Vrajitorul-din-Roz, părintele fondator al fabricii, sărută cu o grijă părintească copiii. Gurile rele spuneau că vrăjitorul a fost un îmbogățit de război. În general, vrăjitorii sunt la tinerețe păcătoși, și devin la senectute arhangheli. Într-o carte, vrăjitorul povestește cum era nevoit să câștige pâinea familiei lui ca vânzător de ziare. Concurența era mare. Atunci, alerga și arunca ziarele pur și simplu la ușa clienților. Nu pot să judec istoria. Ea are întotdeauna o tăietură de cuțit prin inimă, amară. Nici măcar vrăjitorii nu pot să rescrie istoria.

Plouă. O mulțime roz așteaptă în ploaie. Pe o estradă, premiile așteaptă: frigidere, mașini de spălat. Legată cu o fundă roșie, mare, un autoturism Regretto, alb.

Entuziasmați, toți frații așteaptă. Fratele Semenici a propus, chiar, să împărțim, în caz de câștig, premiul. Deși era o idee mucenicească, nu am aderat la ea. M-ar fi bucurat câștigul fiecăruia. Firește, și al meu. De ce era nevoie să fiu altceva decât Iuda, când nu eram?

Ascultam strigările, care semănau, întrucâtva, celor de la nunți, din Calicia. Ploaia se întetea. În costume roz, ca niște pinguini artificiali, kortinienii se împușinau, pe măsură ce premiile se adjuceau. Încetul cu încetul, în ciuda veseliei cu baloane, privind botinele kortinienilor, înotând până la glezne în apa de ploaie, uniformele lor roz, ude, îmi era milă. De speranța aceea care pentru câteva mii de oameni care tăceau în ploaie, nu avea acoperire. Totuși, Vrajitorul din Roz făcuse o minune. Nu vor avea astăzi un Regretto, poate. Dar aveau o pâine.

40. Cerul părea adesea de tablă Un miros de cauciuc, vopsea, metal fierbinte, te întâmpina de la poartă. Deși exista paznic, avea un rol decorativ. Nu oprea pe nimeni. Te saluta, și, poate, observa câmpul operativ. Ceea ce era, vai, atât de ignorat în Calicia. Parcul de mașini era în fiecare dimineață plin. Părea că nu se întâmpla nimic. Doar fluviul acesta de mașini se revărsa peste America, Asia, Europa, sau aici, în Kortinia. Citeam doar etichetele cu destinația, prinse în parbriz, și ne cruceam. Acesta era sângele kortinian. O țară mică, fără bogății naturale, trudea din greu, pentru a naște. Erau 40 de milioane pe un sfert din teritoriul Calicieii. Am consemnat pe stradă diferențe uriașe între oameni: de la cei îngrămădiți în cotinețe, mâncând varză, până la vile înfipte ca niște pinteni în dealurile înconjurătoare, răsfățate cu verdeață. De la aurul ornamentelor magazinelor și hotelurilor de lux, până la aglutinante

aglomerări de bazaruri din lemn și tablă. De la zgârie-nori, până la tarabe ambulante pe două roți, sau roabe.

41. Sosiți pe aeroport, în Empty Soul, vameșul deschide pașaportul primului venit. Calic? Și râde. I know. Calicescu – poc, poc! mimează o execuție cu o rafală de mitralieră– și Nadia Comăneci.

Mă gândesc acum că aceasta este comoara noastră isihastă și blestemul: geniul unui copil și asasinatul la ordin. Un ochi râde, altul și-ar dori întunericul veșnic. Mă uit la frați. Pe cât de sinceră este bucuria pentru numele Nadiei, pe atât de neghioabă duplicitatea cu care se strâmbă a râde, pentru a-i face vameșului, care turuie cu o mitralieră imaginară, pe plac.

42. Spațiul este atât de scump, încât kortinienii cresc în ghivece mari, pe acoperișurile blocurilor, sau caselor, flori și copaci. Îi poți vedea seara cum le udă, și poate, asemenea lui Maytrey, stau de vorbă cu plantele, și le mângâie.

43. Vizităm muzeul satului kortinian și curtea imperială. Un zid dreptunghiular înconjoară o curte pietruită, în mijlocul căreia se ridică o esplanadă. Încerc să văd oamenii curții șezând în fridele interioare ale zidului, iar sus, pe tron, monarhul, simbolul puterii absolute. Costumele văzute în muzeu mă ajută. Pe pietrele dure, lovesc copitele cailor. Istoria aceasta mută, de lemn și piatră, are în sfârșit liniște. “Nu mai există cei ce văzură bizonii”, spune Carl Seagan. Totuși, dacă am avea simțul istoriei atât de dezvoltat, încât strigătele ei ne-ar trece prin inimă, am căuta adesea urmele greșelilor pe care le tot repetam în muzee-relicvă, care tac.

Nu înțeleg de ce opinia publică kortiniană a condamnat în Empty Soul o clădire la dinamitare. Este vorba despre sediul silnicei guvernări laponeze asupra națiunii kortiniene. Un jaf, un viol dureros. Acum este pace. Laponezii au plecat demult. Totuși, amintirea este atât de dureroasă, încât trecutul trebuie dinamitat? Păcat. Nimic nu ar trebui uitat. Iertat, da. Dar nu uitat. Și acest monument, al unei istorii păcătoase, povestit tăcut, fără patimă, cu mențiunea: fără Dumnezeu, noi nu am fi iertat.

Revoluția franceză a distrus Bastilia. Păcat.

Camerele de tortură ale inchiziției se mai întâlnesc, poate, doar în Paul Feval.

În Iovacra, monumentul în bronz al eroilor războiului pentru independență a fost demontat de comuniști al căror nume iubeu nu s-a păstrat.

Fără doar și poate, Lenin trebuie îngropat. Nu și mausoleul.

Nici măcar Stalin, în bronz sau granit, nu trebuie dărâmat.

Abia dinamitând dovezile mute ale unei istorii predate atât de rar cu inima, vom avea naivitatea să îi retrăim ororile.

În spatele oricărui act demolator, se ascunde sau spiritul obtuz, sau neputința de a încerca să ierți, sau teama de a fi, cu riscurile de rigoare, sincer.

Cimitirele, azilele de bătrâni, și Institutele de Înalte Studii Morale sunt muzee deschise . Nu degeaba, părintele Ilie Cleopa acordă cimitirului titlul de cea mai înaltă școală.

Institutele de Înalte Studii Morale au și ele meritul de a localiza mai exact, în afara lor, nebunii. Înăuntru, rămân vinovate, victimele.

44. Un faliment al credinței. Fratele kortinian Unsuriță ne explică. Deși în Mincion există multe biserici – și multe religii – el nu mai intră în nici o biserică. Motivul? Preoții ne cer bani. Întotdeauna, bani.

Cu părul negru și sârmos, inteligent, măsliniu, fratele Unsuriță are o minte ascuțită, simte repede de unde bate vântul, este echilibrat, și are o fierbinte dorință: să își cumpere o nouă mașină. Peste câțiva ani, fratele Unsuriță va avea o nouă fierbinte dorință: să își cumpere o nouă mașină.

Între două mașini, o liniaritate a vieții care mă înfioară.

La drept vorbind, fratele Unsuriță nu se omoară cu munca. Are doar acces la informație, și se roagă foarte exact: de aici până colo. Restul poate fi, eventual, un nou semn de întrebare, care este tratat numai dacă este aprobat de enclav. În rest, fratele Unsuriță intră în categoria roboților cu care este o plăcere să faci – despre nimic – schimburi de idei convenționale.

45. What are You doing now ? Cu o săptămână înainte de plecare, fratele Lămâie abandonase orice studiu. Îl înțeleg. Prezentarea era și netradusă, și stufoasă, și lamentabilă. Sentimental, a lucrat în ultimele zile la două programe: prima procedură scria pe ecran alb pe negru “We Love You”. A doua procedură scria același lucru color. Nu știu cui dedica aceste proceduri fratele Lămâie. După cât era de sentimental, când nu era vorba de propriul buzunar, cred că tuturor kortinienilor. Domnul a trimis-o cu o zi înainte de plecare, parcă pentru a citi cele pregătite, pe mucenica Floare-de-Zăpadă, al cărei sutien de dantelă a făcut deseori furori printre calicieni. Roșu la față, fratele Lămâie se grăbea să lanseze programele de declarații de dragoste. În acest moment, mucenica poposea lângă frate, și îl întreba insistent: What are You doing now? Fratele Lămâie s-a întors spre mine: Ce spune? Între timp, frumoasele urări defilau pe ecran. Dar mucenica Floare-de-Zăpadă nu era câtuși de puțin interesată. O ținea una și bună: Ce faci tu acum?

Am mediat neînțelegerea între mucenică și frate: pe de o parte, iubirea sinceră, dezinteresată și rispitoare, caliciană, făcând gratuite

declarații. Pe de altă parte, spiritul robotic, pragmatic, kortinian. Întrevedeam deja niscaiva necazuri în colaborarea viitoare: mucenica venise să îi dea fratelui Lămâie de rugăciune. Dialogul a durat o oră și ceva, timp în care mucenica a trecut cu privirea și peste mesaje, și a revenit la tema sa. Noroc că bietul Lămâie pricepea atât de puțin din ce i se spunea, și invers, încât lucrurile au stat pe loc cât se poate de bine și onorabil. Înțelegând probabil tot atât de mult pe cât se făcea înțeleasă, mucenica s-a retras întru meditație. Am tras concluzia că porcul nu se îngrașă după două luni de figurație în comunicație.

Declarațiile reciproce fac și acum parte din relicvariul de suflet al Centrului de Rugăciune programată.

46. Politețea elementara te-ar obliga să nu le vorbești troienilor despre daruri. Dar darurile au fost atât de fabuloase, transportul lor pe calea aerului atât de grațioasă, încât mă văd nevoit să atrag atenția gazdelor asupra economiilor la buget viitoare. Fratele kortinian Oje Mucenianu, cel cu vaporeșul, ne întreabă: ce cadou își dorește fiecare la plecare? În ce limită de sumă? întreabă fratele Stropilescu. Asta nu se spune, răspunde fratele Oje. Urmează dizertații pe tema valorii “ghiftulețelor”. Fratele Stropilescu propune pentru fiecare câte un autoturism Faianța. Fratele Oje râde. Acceptă sugestia, dar să fie o macheta, sau o jucărie. Fratele Stropilescu se opune. Fratele Măslină propune să primim fiecare câte o sumă de bani, cu care să ne luăm ce dorim din magazine. Probabil, fratele Oje nu are derogare de la Fabrica de amintiri să elibereze numerar: destul de încurcat, se pierde într-o explicație contabilă. Nu știu ce variantă mai rămâne. De fapt, după părerea mea, deși nu vreau să fac pe sfântul, nu întreb un oaspete: Ce vrei să-ți dau la plecare? Din conversații, observi și reții ce-i place. Ce pasiuni are. Câți copii. Sau îi oferi libertatea de a alege. Atât de fascinantă întrebare a fratelui Oje se transformă într-o fundătură, din care numai spiritul egalizator al fratelui Semenici iese, luându-l pe fratele Oje după umeri: Ia tu pentru fiecare ce crezi! All, same? întreabă fratele Oje. Ce spune? întreabă Semenici. Pentru toți la fel. Da, explodează fericit Semenici, pentru toți, la fel.

Sfântă Inspirațiune! Adică, eu, blestematul, care în ultima lună scriam până la 2-300 de instrucțiuni pe zi, robotind la specificațiile mereu modificate ale fratelui Albastru, șeful de proiect kortinian al Caliciei, și învățam limbajul minunilor în 2 săptămâni, mă rog, cu aproximație, eram EGAL cu : fratele Semenici, care bătea bazarele din Mincion adesea în timpul programului, după tot felul de minuni care se vând bine în țară. Tot el, care totuși, gesticula excelent în nu contează ce limbă. Tot el, care nu a programat decât ceea ce i s-a dictat, și atunci, cu mâna altuia. Cu

fratele Măslină, care se ținea ca puiul de găină ori de câte ori nu înțelegea nimic din limbajul minunilor. Cu fratele Stropilescu, care de o lună aruncase prosopul pe calculatoare.

De fapt, ce voiam? Ei bine, nu o să credeți. Credeam că am ieșit în Kortinia din comunismul calic. Că există și altă diferență între oameni, în afara vechimii în muncă. Eroare. Pentru că una este colegialitatea, întrajutorarea, prietenia chiar, și alta munca. Pentru că aici, munca a fost aproape solitară. Eroare. În fond am fost trimiși să ajutăm în propria specialitate, nu în căratul geamantanelor Le Granzilor. Eroare.

Asemeni lui Pillat, frații kortinieni s-au spălat frumos pe mâini. Ca niște copii nevinovați de grădiniță, au trimis un nesimțit la plecare, să pună și amărăților de calici ceva mărunțiș în cap, acceptând soluția unui frate care – dintre toți – nu avea nici în clin, nici în mânecă – cu limbajul minunilor. Îl iubesc pe Semenici pentru candoarea cu care face din tot nimic, și invers. Minunea lui în Kortinia, pe care o explica la 10 persoane pe zi, și în Kortinia, și în țară, era cum a potrivit el switch-urile unei imprimante care nu voia neam să scrie pe 132 caractere pe lățime: și dacă imprimanta nu scria, degeaba mai lucrau ăștia, fraierii, programatorii, la rapoarte, că nu ieșeau! E? Vezi că nu ieșea nimic fără mine?

Extrem de târziu, aveam să îmi dau seama că dacă nu cânti ca un cocoș, dacă nu îți lauzi singur marfa, dacă nu te țigănești la leu, dacă nu te “împrietenești” cu stareții, poți să faci minunile de pe cer în Calicia, rămâi un sfânt neconfirmat de nici un sinedriu.

Adică, este bine în viață, ceea ce nu știi cum se face că uit mereu, să fii evreu. Pentru că toți sfinții și apostolii se declară patrioți inegalabili, dar într-un mod inimitabil rămân evrei.

După câteva ore, au apărut darurile. Niște pungi mari, doldora. Fratele Semenici era emoționat: el de mult – mai ales după povestea cu imprimanta – spera ca un copil într-un pom de Crăciun și întreg conținutul bazarelor din Mincion, comprimat. “Vă spun eu... - se bâlbâia de emoție fratele Semenici – că înăuntru este – pe lângă ceva mare, și o curelușă, și un portmoneu...” Asta pentru că fratele Lămâie primise la plecare aceste obiecte mult dorite de orice frate calic, care nu avea parale pentru lucruri fine, din piele.

Văzând pungile, am încercat să explic fraților că este o greșeală: că acestea sunt mult prea mari pentru a nu crea dificultăți la transport pe liniile aeriene internaționale. Într-un vacarm entuziast, am fost contrazis: ne descurcăm noi. Nici-o problemă, frate Omilie. Nu fii defetist.

Fratele Semenici a ținut mortiş să desfacă el fiecare cadou în parte. Încremenisem de stupoare: ce credea oare? Că primește vreunul ceva în plus, și se împarte la fiecare?

Din hârțiile frumos mototolite, au ieșit niște mese kortiniene artizanale, Ele sunt realizate pe principiul păpușilor rusești. Intră una în alta, sunt scunde, pot fi utilizate pentru servit masa stând în șezut.

O amintire kortiniană – a spus fratele Oje.

Fratele Semenci era atât de dezamăgit de lipsa portmoneului și curelușei adiționale din pachet, încât înflorise ca un mac, și nu știa cum să mimeze încântarea: “Extraordinar ... Îmi plac de minune... Așa ceva nu am găsit nicăieri prin bazare...” ceea ce pentru fratele Semenici, care trecuse, fără îndoială totul, dacă nu prin mână, măcar prin privire, era o minune...

De fapt, nu știu de ce, toți frații mimau încântarea, și își ascundea cu greu dezamăgirea. Eu eram pur și simplu îngrijorat. O masă avea cam 60 de centimetri pe 40. Un mic dulap. Ele toate, adăugate bagajelor noastre, puteau stârni reticența vameșilor, circumspecți încă de la plecarea din țară.

După o zi, fratele Semenici ne-a spus și cât a costat o masă. Descoperise masa în bazar. În jur de, dacă îmi aduc bine aminte, 5 dolari.

47. Un frate rugător are în Kortinia un salariu de 2500- 3000 de dolari. Un șef de rugăciune, și mai mult. Un simplu călugăr poate depăși salariul unui frate. Poate ajunge, cu ore suplimentare cu tot, până la 4-5000 de dolari. Toate tratațiile – mese, deplasări, cadouri – sunt achitate de abație.

Fratele Măslină credea că fratele Oje făcea parte din serviciul discret al Mitropoliei.

48. Episodul “ghiftulețelor” a avut o continuare. Pe aeroportul din Amsățidau vameșa, o femeie tânără, blondă, athletică, și încântătoare, ne-a spus cu un zâmbet de regret că numărul de bagaje pe cap de frate depășește norma standard.

Păi, numai fratele Semenici avea vreo 9 geamantane. În plus, frații kortinieni ne pricopsiseră cu un geamantan de documentație. De ce? Pentru că Stropilescu, fiind întrebat dacă le duce, leșinase de extaz. Acum, înjura pe săturate. Sinceritatea la calici este o sfântă duplicitate.

Așadar, numărăm poate 16 bagaje, la loc de cinste fiind pungile cu mesele tradiționale kortiniene. Afișându-mi zâmbetul numărul 13, adică zâmbetul maxim al oricărui director de hotel, am rugat operatoarea să ne ajute. Amabilă, a telefonat sefului ei. I-a explicat situația. Fără rezultat.. Tânăra suferea alături de noi. Ne-a indicat să mai scăpăm de două-trei bagaje. Pe celelalte le trece ea, pe răspunderea ei, spre cala avionului. Problema era la care bagaje renunțăm.

Fratele Semenici tăcea ca un sfânt și se uita pe pereți.

Fratele Stropilescu, vitriolat, înjura – Doamne, iartă-l – ca la ușa cortului, dar gesturile îi depășeau agresivitatea de limbaj. O feștelisem de tot. Nu știam cum să îl temperez, ca să mai salvam aparențele.

Fir-ar ale... de documentații, le arunc la coș... răcnea Stropilescu, și chiar începuse să le îndese într-un tomberon. Frate, i-am spus, ai semnat pentru ele la kortinieni. Acasă, vor fi lipsă la inventar. Atunci, nu le vei plăti din buzunar? S-a speriat și s-a mai liniștit oleacă.

Beautiful lady, i-am spus tinerei, vrei să-mi faci bucuria de a accepta din partea noastră acest cadou tradițional kortinian? Și i-am întins “cadoul meu” peste masă. Roșindu-se puțin, și fâstâcindu-se, tânăra a acceptat. Mai rămânea să scăpăm de încă 4 bagaje. Eu, unul, mai aveam doar geamantanul cu haine și pantofi.

În continuare, frații Semenici și Măslină jeleau de mama focului. Nici-o inițiativă constructivă. Așteptau, probabil, să se întâmple o minune. Mai tânărul Stropilescu a cedat: eu îmi arunc cadoul la coșul de gunoi. L-am oprit din nou. Nu e păcat? Uită-te și tu ce fată frumoasă ai în față. Jocul s-a repetat. Gingașă doamnă, binevoii să acceptați și a doua masă tradițională kortiniana ca un omagiu adus de colegul meu, aici de față, frumuseții dumneavoastră. Fratele Stropilescu a scos o grimasă acră. Tânăra a roșit iar. A refuzat. Am insistat.

Probabil, temându-se să nu primescă în cele din urmă 4 cadouri, ne-a spus că situația s-a modificat: depășim numărul de bagaje, dar suntem sub greutate. Fapt care ne-a deschis, cu ajutorul tinerei, culoarul de acces spre ușa avionului.

Pentru a-l împăca pe fratele Stropilescu, frații mai vârstnici i-au promis fiecare câte o masă. Și eu am primit aceleași promisiuni înflăcărate.

Domnul m-a smerit însă, și am rămas “neghifuit” până astăzi.

49. Pare incredibil, dar se pare că un frate, îmbătat de rugăciune, și-a scos organul reproducător ziua, pe fereastră, strigând trecătorilor: “Iată, a mea, kortiniene, este Goliat, a ta, David!” Încă mai reflectez asupra metaforei

50. Sosit în Calicia, Apostolul Strongu scoate, cu mic, cu mare, Centrul de Rugăciune programată la măturat. Se achiziționează seceri pentru tăiat firele de iarbă. Mături pentru periat firele de praf. Doi frați sunt încântați. Apostolul Strongu’ și fratele Semenici. De fapt, ultimul se află în topul personalităților de aici. Vraci, agricultor, vindecător, poștaş, montator de gresie și faianță, instalator, electrician. Nominalizat în oficiosul de psalmi “Răcnetul credinței”. Păcat că are diplomă în informatică.

Apostolul Strongu mătură în fruntea tuturor. Dedic apostolului o poezie. Fratele Muzicescu o ascultă și îi stă puțin în gât. Totuși, zâmbește mânzește. Se pune parcă la cale o răzbunare împotriva clasei programatoare de către clasa măturătoare. Apostolul Strongu conduce cu mână fermă revoluția măturătoare. Care răstoarnă orice logică și reușește. Umăr la umăr cu apostolul stă sfântul Mitică Le Grand, de la ale cărui ședințe în care el dă directivele și frații stau drepti ca lumânările lipsesc doar steagurile, pancartele și portretele. Fratele Semenici veghează asupra șoaptelor din timpul ședinței, atent.

51. Mincion. Fratele Ecvestru și fratele Proiectul participă la o ședință de asceză kortiniană. Ei stau pe scaune și ascultă ore întregi. La un moment dat, fără să înțeleagă nimic, fratele Ecvestru se ridică și reclamă: “In Calicia is different!” Fratele Proiectul este mai avansat în cunoașterea duhovnicească. “Stai mă jos, acum ți-ai găsit...” Și îl trage pe bancă. Preoții kortinieni, după un moment de uimire, continuă expunerea în ebraică, limbă necunoscută tuturor. Din moment în moment, ca un semn al apexului oricărei comunicări, fratele Ecvestru se ridică în picioare și concluzionează: “In Calicia is different !”

52. Bogata cultura avericană pătrunde masiv în Fabrica de Amintiri Kortiniană. Într-un habitacul amenajat ca o sală de cinema, un hol mare, pe un ecran de televizor generos, se prezintă în fiecare zi, pe timpul pauzei de prânz, film după film. Personajul principal al acestui film este Pot Tot, un erou averican care îi bate pe toți, trece prin tot: arme, bătaii, din nou arme, din nou luptă, victoria finală. Îmbrăcați în roz, ca într-o navă cosmică, kortinienii iau loc relaxat pe fotolii și urmăresc timp de o pauză mitologia șablon a eroului civilizator.

53. Nici comerțul nu se lasă mai prejos. Sindicatul călugăresc kortinian obținuse un spațiu larg, în care - pe timpul aceleiași pauze - călugării jucau tenis de masă, sau făceau gimnastică la aparate. Într-o bună zi, totul a dispărut. În locul cochetei săli de sport, amenajate între coridoare de trecere, a apărut un supermarket. Apăreau astfel în peisajul amintirilor, alte două elemente ale culturii avericane: marfa și banii. Să recunoaștem că în afara lor, Dumnezeu este inestimabil, adică nu are nici-o valoare oficială.

54. Mănânc de la o vreme în sala de mese kortiniană. Nimeni nu mă bagă în seamă. Pe mese, ziare. Autoservirea avansează repede. Peste o mie de oameni mănâncă într-o oră aici. Preparatele au forme stranii. Sunt iuți, aromate, condimentate, delicioase. Adesea, produsele mării se află pe masă: melci, viermi, pești, caracatițe. Uneori, vii. Roade de grădinarit

exotice. Diverse zemuri, sosuri, supe, servite direct în tava care le rezervă mici spații concave. Am impresia că hrana kortiniană mă ajută să înfrunt mai ușor clima, căldura umedă de aici.

54. Aeroportul Banisăiasă. Caliceni. În sfârșit, acasă. Calicie, ești cea mai frumoasă iluzie de pe pământ! Bucuria revederii apropiate cu fruntașa Surcea mă face să cumpăr rapid un buchet mare de chiparoase. Fratele Măslină mă trage de mână: “Am înțeles, frate Omilie, de-ăsta-mi ești!” Niște hamali pestriți ne dau târcoale. Nu îmi inspira nici-o încredere. Unul dintre ei întinde niște bancnote unui polițist. Îi spun fratelui Măslină că hamalii lucrează la negru, pe mână cu organele de ordine. Asta este. Simt cum îmi crește în piept dragostea de patrie și brusc, credința în frați mă epuizează. Ieșim pe peron. O dubiță de la Uzina Viselor urma să ne culeagă. Nici-o dubiță. Nici-o mașină cu număr de Orb. Nu-i nimic. Întârzie, probabil. Colindăm parcare. Trece o ora. Două. Trei. Nici-o veste de nicăieri. Ne simțim rău. Toți frații au fost așteptați. Ce s-a întâmplat? Pană? Accident? Centrul de Rugăciune ne-a uitat? Deși este târziu, încercăm un telefon. Într-un târziu răspunde fratele Neemițător. Da. Se interesează. Aflăm crudul adevăr. Mașina nu a plecat. Nu s-a dat ordinul de plecare. Cineva a uitat. De ce? Am uitat motivul. Consemnul: descurcați-vă. Mi-am ieșit din fire rău de tot. Crudă revenire. Tratați ca niște laici cerșetori. Noi. Niște ingineri în mântuire. Buchetul de chiparoase s-a ofilit puțin. Găsim cu chiu cu vai un Orb care are trecere prin Iovacra. Ne ia și pe noi contra-cost. Minune! Ajungem pe la 11 noaptea. Pe drum, jurăm să nu ne prezentăm a doua zi la Uzina Viselor. În semn de oboseală și protest. Cei mai stârniți: fratele Măslină și fratele Semenici. Fratele Semenici chiar ofta din când în când, parcă avea o cruce pe umăr.

A doua zi dimineța, mucenica Azorelia mă chema la serviciu. Fratele Semenici era deja acolo. După cum avea să-mi spună fratele Măslină, noaptea fugise deja la Sfântul Mitică Le Grand, ca să deconspire complotul, și alte știri care nu suportau amânare. Fratele Măslină însuși, cedase subit.

Îmi era silă.

55. Înaintea sosirii apostolului, frații kortinieni cunoscuți veneau, se mai proiecta ceva la rugăciune, și plecau. Era o oarecare armonie. I-am invitat odată la masă, acasă. Aveau un singur cusur: mâncau ca niște termite. Le plăcea tot. Cereau până nu mai aveai din toate. Am uitat ce e drept să le spun cât m-a costat această ospitalitate.

56. Colectivul. Se putea numi colectivă. Colectiva era un CAP care se supunea în diversitate unor nereguli bizare. Mulți mâncau din aceeași

oală. Masa de prânz se servea pe ziare întinse pe birouri. Mirosul de salam, fâsui, ouă, și alte alimente locale părea un ecou al unor dumnezeiești osanale. Când nu vorbea toată lumea, tăceau toți odată. Toate subiectele erau atacate. Presa, citită. Emisiunile TV, fumate. Exista o viață și o tradiție a locuințelor, interioarelor, mărturiste, a păcatelor, a amintirilor, a dorințelor, a poreclelor, ambițiilor și neputințelor. Exista o regulă a ușilor trântite, tocurilor înțepate, comentării zvonurilor și comunicatelor, și chiar a înfloririi cuvintelor.

Era o epoca a tuturor epocilor trăite vreodată. O sinteză homerică. Era satul așezat pe marginea șantului la taină. Și mai era, ca un ac de busolă, care arată Nordul Credinței în orice poziție, Sfântul Mitică, secondat de diverse puncte cardinale..Ac temător, Sfântul Mitică făcea slalom printre omologi, și se închina cu smerenie la apostoli și superiori.

57. Mă durea să observ că apostolul pleda pentru niște lucruri elementare: că mucenici ai rugăciunii își lăsau de la săptămână la săptămână coșul de gunoi plin. Fiind veșnic obiect de muștrare. Ca să curm această lucrare, am început să duc coșurile de gunoi la toată lumea. Câțiva, foarte puțini, au observat. Alții m-au acuzat, poate, fără să-mi spună, de trădare. A cui? A murdăriei? De fapt, în orice moment era lesne să devii suspect: de colaboraționism cu Sfântul Mitică Le Grand, partea calică, sau cu mitropilia kortiniană. Din păcate, sindicatul nu era și el interesat de același gunoi de pe urma căruia managerii își luau salariul, ci doar de bani pentru masa salarială. Culmea credinței: în evaluarea de informatician, curățenia avea ponderea maximală. Cunoștințele ? Undeva, la 10 la sută. După ce ți se spăla creierul, puteau să vină bulucurile migratoare: echipe de frați kortinieni, care să aducă – chipurile – lucrări la cheie, plătite cu o avere, pe care să le finalizezi. De fapt, să le faci aproape integral, pe un salariu de mizerie. Ferice de cei nu au ridicat în robia egipteană mii de piramide cu creierul! Căci aici erai de toate: translator de la calic la kortinian. Și invers. Analist. Observator. Rugător pe calculator. Copist. Corector. Tipograf. Măturător. Comentator. Meditator: La limbajul minunilor. La sistemul de operare. La editat. La corectat. La administrare. Iar pe statul abăției, pur și simplu: candidat la călugărie.

58. Uzina Viselor. Astăzi. Arhimanglitul Cacafleață intră vijelios în chilie. Frate Milipuță, listează fișierul cu viețile mașinilor! Mă cheamă Omilie, nu Milipuță, spun în gând. Totuși, nu îl contrazic, să nu zică că sunt mojic. Este imens fișierul, îi atrag atenția. Fratele Cacafleață pare că raționează. Nu fișierul, ci structura. Acest prim detaliu este definitiv pentru inteligența înglobată în ordinele care se preumblă de la stareție la o

loază. Ele au mai degrabă rolul să îngroașe goașa în care ordonatorul își sfințește aura. Sfințenia. Forma. Nu fondul. Fratele pleacă.

Mă rog Domnului, și dau comanda.

După trei minute, fratele Cacafleață îmi suflă în aură. Gata? Nu, frate. În ce mă privește, am dat comanda de listare. Acum intervin, spre lămurirea clerului, alți timpi: cel în care imprimanta bate comanda. Cel în care operatoarea ridică foaia. Cel în care o depune la masa comună de listare. Cel în care mă duc acolo și ridic listingul. Fratele Cacafleață a uitat de toate. Ca un pompier cumsecade, așteaptă lângă mine, și iese opărit, că nu dau dovada de operativitate. Slavă timpului de așteptare! Fără el, vă imaginați, aș fi primit comanda să termin Totul. La momentul T zero = minus Infinit.

59. Mincion. Mucenicul Oje Mucenianul se scarpină voluptuos în talpă. Între trecerile mele prin sala Zumzetului, la interval de ore, Mucenicul Oje se delectează continuu cu aceeași sarcină sacrosantă: scărpinatul în talpă. Pe figura lui rotundă, mare, ca o pâine de țară, se citea lipsa oricărei griji pentru orice rugăciune zadarnică. Fără îndoială, mucenicul Oje avea dreptate. Ceea ce era sacrosant, era că numai Oje avea dreptate.

60. Calicia. Este timpul să vi-l prezint pe episcopul calic Boboroață. La prima întâlnire, eram în Sala Tumorilor pe Nimb. Sala, plină. Pe scenă, la microfon, un frate prezenta structura arborescentă a viselor despre mașini. Expunerea era pe terminate. Fratele Proiectul tocmai făcuse o observație interesantă: noua structură era, propriu-zis, un mod de întreținere a documentației. Nu aducea nimic nou ca structură informațională. Moment în care în sală apare Episcopul Boboroață. "Sunteți niște proști care nu înțeleg nimic. Să vă explic eu cum stau lucrurile." Jignind întreaga sală, episcopul avea să vorbească o jumătate de oră, fără să spună nimic. Ceea ce reușea, din când în când, era să repete refrenul: "proștilor", spre sală. Era regretabil. Erau acolo oameni care tăceau mâlc, deși aveau aceeași diplomă în teologie. Ba chiar, este mai mult ca probabil, aveau o medie cu câteva puncte peste cea a lui Boboroață. Cred acum că episcopii nu cresc frați în Uzina Viselor. Prin relația stăpân-sclav, atent exersată, își justifică numai, în ochii "maselor", diferența de informație, și de salariu.

Impresia era detestabilă. Mai târziu, în alt cadru, impresia a fost atât de diferită, încât nu am mai știut care este adevăratul Boboroață. Un elegant episcop, cu maniere aristocratice. Cert este că tema pe care se silise să o explice s-a aruncat la coș înainte de prezentarea finală. Cert

este că toți oamenii de lângă episcop au plecat încet, încet, lăsându-l și acum să dea teme care mor înainte să se aplice vreodată.

Poate, înainte de arta de a educa în spiritul credinței adevărate, frații autohtoni învață de la mucenicii kortinieni, sau locali, meșteșugul dresajului.

61. Pe cât de proastă a fost întreaga sală a Tumorilor pe Nimb, când a fost să înțeleagă o structură informațională, pe atât de deștept a părut episcopului Boroboață un omolog kortinian care i-a dat cu pumnul în față, când episcopul calic a încercat să îi motiveze de ce calicienii nu lucrează toamna sâmbetele și duminicile. Pentru că sunt la cules de vie.

Episcopul Boroboață a primit pumnul și a tăcut mâlc, aplicând în mod strălucit credința strămoșească. Nu știu dacă i-a întors și celălalt obraz. De ce numai cu un kortinian? Este o adâncă taină.

Îmi aduc aminte de “Domnul Vucea”, al lui Barbu Ștefănescu Delavrancea. “Primii îi pedepseau pe monitori: monitorii pe elevi; iar elevii se târnuiau între dâșii”. Citirea întregii povestiri nu trebuie să ne îndepărteze de miracolul lui Blaga: "...eu nu strivesc corola de minuni a lumii/ și nu ucid cu mintea tainele ce le-ntâlnesc în calea mea/ în ochi, în flori, pe buze, ori morminte...”

Am tras concluzia că episcopul Boroboață are două fețe: fața față de stăpân, și fața față de nimicul de acasă...

62. Ani în șir, în Calicia au fost inundații În primul an, sindicatul călugăresc a adunat 20 de milioane pentru întrajutorarea fraților afectați. O pâine costa 5000 de lei. Cu banii strânși, cred, se puteau ridica câteva cotețe falnice pentru niscaiva dobitoace.

Prefectul de Negru a trimis – drept mulțumire – și o telegramă în care scria: vă mulțumim și să vă ferească bunul Dumnezeu de furia apelor. Mie, unuia, ironia din text, de va fi fost, mi s-a părut amară. Uzina Viselor avea 4000 de frați. Se donase o pâine de fiecare. Apoi, ca în “Iarna pe uliță” a lui Vasile Alecsandri, a stat.

Nu știu cât s-a adunat de la generoșii patriarhi.

63. Mincion. Masa de adio. Suntem conduși la un restaurant impozant. Suntem invitați să servim ce ne place. Nu servesc nimic. Îmi este teamă să nu fiu din nou întrebat dacă știu cât costă. Șeful de proiect kortinian insistă. Iau niste paste italiene. La masa kortiniană se râde. Șeful îmi explică faptul că totul a fost plătit dinainte. 40 de dolari de persoană. Autoservirea este un Rai al gurmanzilor. Fripturi. Paste. Sosuri. Deserturi.

Delicatese. Băuturi diverse. Și înghețată. După o trecere rapidă în revistă a felurilor de mâncare, noi, calicii, ne oprim la înghețată. Din când în când, alternez pastele italiene cu înghețata.

64. Uzina Viselor. Timp de un an, de la revenirea din Mincion, am fost profesor, și meditator, în limbajul minunilor. Tuturor celor care mi-au solicitat sprijinul. Pe lângă temele de care mă ocupam. Nu am înțeles niciodată de ce acestea erau întotdeauna aspru criticate de Sfântul Mitică Le Grand. Erau singurele care funcționau. Și au fost utilizate an după an. De-abia după un an, frații calicieni au început să se deprindă cu limbajul minunilor, și să capete în rugăciunile programate o oarecare lejeritate.

După o jumătate de an de critici aspre, o lucrare este premiată de Oje Mucenianul și Sfântul Mitică Le Grand. Este lucrarea de care s-a ocupat fiul sfântului și robii lui de rugăciune programată. Am fost invitați cu toții la restaurantul Solitar. Aici, s-a băut pentru premiile în obiecte pe care fiul sfântului, și robii lui, le-au primit de la Sfântul Le Grand.

Stăteam la o masă. Nici nu știam de concurs. Am aflat pe când – într-un colț – darurile au fost despachetate. Nu m-am ridicat de pe scaun. Pentru a sărbători succesul, s-a strigat, s-a urat. Fratele Feștănescu se așezase în stânga mea și parcă îmi cântărea tăcerea, să simtă ce zic. Nu spuneam nimic. Îmi era puțin greață, dar mi-am revenit, și am fumat mai departe, foarte edificat, străin de toată comedia umană care s-a jucat, și se va mai juca. Și foarte liniștit.

65. Din când în când, Sfântul Mitică le Grand intra în birouri și solicita colectivei ajutorul: deși are un salariu de peste 1000 de dolari, nu mai are bani până la următorul salariu. Lucrul este de mirare. Sfântul Mitică Le Grand este recunoscut ca un scârțar notoriu. Cum de nu îi ajung banii? Plini de solitudine, frații se întrec să îl împrumute cu 10 pâini. Viața este scumpă, spune Sfântul. Minunile unui sfânt atât de prost plătite. Și iese grăbit.

Frații – cu 150 de dolari pe lună, se mai descurcă.

Acum, după 7 ani, mă gândesc că Sfântul Mitică făcea de zor economii. Dolar cu dolar. Cum planul de economisire era conceput peste limită, Sfântul găsea de cuviință să îmbie frații să participe la această duhovnicească agonisire. Pe de altă parte, era nevoie, probabil, de câte o perdea de fum: “Iată cât de greu o duc, și câte îndur. Nu mă fericiți că am un salariu confidențial, este o nimica toată, nu îmi ajung banii.”

66. Există un om de la care nu înțeleg nimic, niciodată, când explică ceva: Sfântul Mitică Le Grand.

Când este vorba de predat, cvasitotalitatea colectivei este mută. Parcă se apără o poliță pentru viitor. Parcă se luptă pentru un secret de mitropilie.

Totul a început în Mincion. Fratele Nuemite mi-a predat ordonanțarea viselor. Calm. Algoritmice. Pe puncte. Foarte frumos. Era ca un curs în care se enumerau numai capitolele. Câteva cuvinte despre conținut. Ora de predare s-a terminat. Fratele Nuemite s-a întors în Calicia. Eu am rămas cu foarte multe semne de întrebare. La care fratele Nuemite, asemenea multor frați, a răspuns în Calicia. A răspuns așa cum picură un robinet la care apă nu curge.

67. Rând pe rând, fac școală, la solicitarea lor, sau a fratelui Nuemite, cu: fratele Muzicescu. Sora Rotunjoara. Sora Feliuța. Fratele Măslină. Fratele Lămâie. Mucenicele Țestoasa și Adunuța. Sora Poiana. Fratele Parlescu. Semenici. Poajgă. Fratele de Geniu. Și alții...Corectez scăpările fratelui Proiectul. Privesc uneori în jur cu deznădejde. Fac un lucru de care atâția au nevoie, dar atât de puțin îl oferă: Explic. Învăț. Cu generozitate.

Am ultimul, sau penultimul din abație, salariu. Uneori, situația mi se pare bizară: să fii un vârf de competență, la care apelează toate mărimile Centrului. Și să rămâi ultimul...

68. În abație este angajat fratele Muzicescu. Cu 10 ani mai tânăr. A absolvit de doi ani seminarul. A lucrat ca opincar un an la o preoție de marfă.

În CV-ul meu figurează titluri precum: cercetător teologic. Profesor. De Universitate. Cu toate acestea, fratele Muzicescu are un salariu mai mare. Cu 100 de pâini pe lună.

Într-un fel, mă bucur. Are un copil în burta soției, și soția șomeră.

Într-un fel, viața mi se pare absurdă și infernală.

69. Uneori, frații mi se par un stol de corbi, care te înconjoară și te întreabă despre tainele limbajului minunilor, despre nevoile lor duhovnicești, până te doboară. Încerc să mă împart la fiecare și reușesc. Alți corbi te pândesc. Iau ce îi interesează, și dispar. Vin iar. Aș vrea uneori să strig: Hei! Sunt și eu aici! Pe lângă frați, vin frații beneficiari ai rugăciunilor cerești. Ei au metehne lumești. Nu știu nimic despre rugăciuni. Despre programare. Cu ei trebuie să stai îndelung de vorbă, până ametești. Până nu știi nu numai unde ai să ajungi, dar nici de unde pleci. Parcă am vorbi în cea mai uitată limbă kortiniană. Zilele trec într-o luptă continuă. Cu limitele unei sensibilități închise în cușca bunului plac al indiferenței obtuze umane.

70. Fratele Măslină pare fericit să te încuie. Ca și Sfântul Mitică Le Grand. Nimic altceva decât să îți reducă limbajul minunilor la sărăcie: ce știi? nimic. Cu cât știi mai mult, cu atât știi că știi totul despre nimic. Astfel, de la o stativă de rugăciune, pentru care ai învățat 20 de ani, ești redus la firul de praf, la Ecleeziast, la deșertăciune. Pentru care Sfinții iau atâția talanți în plus. Tu, praf...

71. Fratele Măslină știe ce știe. Îmi spune o întâmplare atât de actuală pentru Uzina Viselor cât și pentru întreaga mitropolie, încât nu are asemănare. Era odată un avocat. El avea un fiu care și-a însușit aceeași profesie. În sfârșit, vine și momentul binecuvântat în care fiul susține primul proces la bară. A doua zi, se prezintă la tatăl, imbușorât de fericire: “tată, tată, știi că astăzi am câștigat procesul acela pe care dumneata te străduiai să îl câștigi de 30 de ani ?” Tatăl, întristat, îi mărturisește fiului: “Dragul tatei, prost mai ești! De pe urma acestui proces eu am mâncat 30 de ani o pâine! Să te vad pe tine ce ai să mănânci de aici înainte!”

Este o lume asemănătoare oceanului gânditor, al lui Stanislav Lem. O lipsă totală de orientare. O imposibilitate creatoare. O stagnare totală în plină grabă a unui zeus pompier. La ocazii mărunte, oceanul recompune același haos, în care idealistii cred în programare, iar pragmaticii, în salariu.

72. Să trăiți, domnule sfântul. Bine ați intrat, prea sfinte, în chilia noastră. Servilismul frățesc are o nuanță militară. Tropăind pe culoare, ca un Hopa Mitică, Sfântul Le Grand se agită. Strophește. Învăță eticheta. Cu un tupeu de elită, știe tot. Se pricepe la toate. Obediență, masa aprobă orice idee tâmpită. Alteori, refuză, după ieșirea Sfântului din chilie orice idee interesantă.

73. Uzina Viselor este o colectivă de abații sfinte. Fiecare are sfântul ei. Mai bun, mai rău. Atotștiutor, și el. Fiecare sfânt este ascultat servil, și contestat. Fiecare are sfetnici și iscoade de taină. Fiecare are dușmani inventați. Fiecare are contestatari. Circari, aplaudaci, zvoneri și răspândaci. Între abații, există relații de interese și rudenie juxtapuse. Există mâncătorie și devoțiune absolută. Există ființe nedotate pentru lupta vieții și hârșiți în ale ei care trăiesc în jurul sfinților ca niște liane. Ca niște lujeri de fasole. Există stahanoviști fraieri. Există frica de a greși față de sfânt. De a fi vopsit în fața lui. Sfântul Mitică Le Grand intră adesea în vertij: coșmarul? Probabil, că sfințenia îi este nerecunoscută. Odată, îl acuză chiar pe fratele Feștănescu că este sabotat. Căzuseră niște servere de rugăciune pe linia de montaj a viselor. Fratele Feștănescu s-a

uitat doar într-o parte și a ricanat: “Dacă aş fi sabotat eu, aş fi știut măcar cum să o fac!”.

74. Mă întorceam acasă gol, pustiu, flămând de o vorbă bună. Îngrozit de ziua următoare. Noaptea, aveam coșmaruri. Adesea mă trezeam și mă gândeam cum să rezolv a doua zi o rugăciune. Atât de serios, și complicat, tratam tema deșertăciunii. Eu, ajunseseam la ea. Pentru alții era un bun prilej de dispută a meritelor personale. Aveam inclusiv “pile”.Nu le utilizam. Nu mă plângeam. Prin tine însuși.

75. De fapt, parohiile erau împărțite. Ca niște dulăi, preoții aveau, ce este drept, nevoie de câte un țârcovnic, de purtători de nădejdi, poate și de odăjdii. Atât. Mecanismul era conceput ca să macine. O moară care calcina orice gând: în care numai sfinții trâmbițau cocoșește noi succese. Fiecare cuvânt, un succes. Fiecare silabă, o confirmare a sfințeniei în plin elan, spre noi culmi de progres. Realitatea descrisă de un sfânt, sau preot, era atât de alunecoasă, încât trebuia să devii paranoic ca să o surprinzi, într-un moment de revelație. Orice atac la realitate, era sancționat cu un mârâit de avertisment. El însemna că ai depășit distanța permisă între un simplu ucenic și sfânt. Mă gândeam uneori că poporul acesta calic avea ceva dacic: tarabostes și cumati, în plin secol XX. Sau ceva feudal. Sau voluntar sclavagist.

76. În Uzina Viselor, se furau vise de aur. Cele de fier nu prezentau în importanță. Erau vise cântătoare, aflate la mare preț pe filierele de hoți și comercializare. Erau vise de schimb. Era, fără îndoială, și o Omerta a viselor. Guri răuvoitoare îl implicau și pe apostolul Boroboață. Să fure un sfânt? Să fure un apostol? Era o imposibilitate. Totuși, dacă fura, înțelepciunea duhovnicească ne spune că nu fura de la nimeni: doar de la Dumnezeu.

Existau de altfel și întâmplări cu sfinți și apostoli consemnate în pateric, care spuneau, de pildă, ca sfântul Mitică Le Grand, întorcându-se de la mănăstirea natală, cu Visul personal, dăruit de Uzină, pe care călătorea, s-a răsturnat atât de strașnic, încât visul s-a făcut praf aproape integral. Visul costa numai 12000 de dolari. Sfântul Mitică Le Grand care, după cum vă imaginați, era inestimabil, nu a pățit nimic. Visul a fost restaurat pe banii Fabricii. Nici apostolul Boroboață nu își repara Visul în altă parte. Tot pe banii fraților și rugăciunile lor, și tot în Fabrică.

Era un drept nicăieri scris. Doar în cartea vieții. Și a adevărului veșnic.

76a) Subapostolul kortinian Stătătorul îl întreabă pe fratele Feștănescu: pentru consumabile la rugăciune, nu mai sunt și alți

furnizori? Ba da. Atunci, să luăm marfă de la ei. Bine. Și nu mai plătim datoriile către vechii furnizori. Fratele Feștănescu rămâne gânditor. Își ia inima în dinți și îi spune: nu este bine. De ce? Este adevărat, facem o economie, dar ne facem nume rău. Cu timpul, nu vom mai putea lua consumabile de la nimeni. Subapostolul Stătătorul, un geniu al economiei și economisilor, i-a împărțit în cele din urmă sfatul, cu părere de rău.

77. Fratele Semenici: “Eu, dacă nu cădea Calicescu, încă doi ani măcar, aș fi ajuns milionar. Creșteam mătânii. Măcar că nu era ușor. Mătâniile aveau nevoie de mâncare. De apă. De îngrijire. Nu trăiau numai cu aer, ca acum. Mă rog. Vindeam blana la mătânii. Două mii de lei pe blană. Și mă umpleam cu aur. Ah! Doi ani, măcar, și m-aș fi ajuns.”

Acesta era visul de platină al oricărui frate. Să se ajungă pe săturate. Pe nu contează ce rugăciune. Dar să se ajungă, odată. Dacă se poate, cu asupră de măsură.

De când am citit Biblia, și pe vremea aceea nu o citisem încă, am suspectat cu osârdie pilda talantului. Sfântul Mitică Le Grand, poate chiar fără să audă de pildă, povestea că în America fiecare își muncește mintea într-una cum să câștige ceva. Să îl facă pe banul. Având în minte Caritasul, FNI-ul, tunurile bancare, și alte minuni care seamănă ca două rugăciuni gemene cu goana după aur, piatra de temelie a rugăciunii americane, ascultându-l, mi se făcea mintea de găină. După mine, se muncea atât de strașnic, și atât de de pomană, încât aveam nevoie, noi, toți, frații, de foarte multă și înțeleaptă lectură. Din întreaga istorie, cultură și civilizație. Desigur, un înger îmi va atrage atenția – după cum spunea și părintele Stăniloie – că orice spirit are, totuși, nevoie, de un minimum de civilizație. Asceza pură este o aspirație trădată de materia biciuită de frig, foame, abstenență și lipsa de educație. O temă majoră: “cum să faci sfinți într-o singură generație în Uzina Viselor”, de pildă, ar fi demonstrat că fără voia Domnului, și aceea, fără o rugăciune nestandard, rară, însoțită de o predare cu inima, exista pericolul să faci, într-o singură generație, niște aprige dobitoace

Este bine ca, ori de câte ori vorbim despre talanți, să nu îl uităm pe directorul și economistul de renume Pavel: “unde nu e dragoste, nimic nu e”. Evident, neglijând orice principiu managerial, frații duhovnicești înțeleg din acest citat în dreptul cuvântului dragoste, după posibilități, sau iubirea între doi frați, sau “fucking”, sau sex numai.

78. Dacă ai fi sondat în Calicia anului 1990 ce își dorește fiecare frate, ai fi aflat: mașină străină, vilă occidentală, piscină, excursii în străinătate, Coca-Cola, mâncare . Nimeni nu își dorea o pomenire. O slujbă. Un acatist. O liturghie. O pomană. O miluire. O vorbă bună. Poate, doar proștii. Sau cei nechemăți.

Omul este o ființă care își distruge sănătatea ca să facă bani, apoi își cheltuiește toți banii ca să își dregă sănătatea. Spunea un călugăr american. Suntem acuzați, ca popor, de bășcălie. Alții însă își pun în aforism risipa de pragmatism, și economia de înțelepciune. Un călugăr care mănâncă cartofi în abație și se roagă toată ziua, mi se pare un înger: nu strică echilibrul acestui pământ. Nici al sufletelor vecine. Și se roagă fiecărui sfânt pentru frați. Nu are avere. Salariu. Apartine tuturor. Și numai Domnului. Și este și el – pe lângă toate bașbașalele Uzinelor Viselor, candid și pure - un biet suflet vinovat.

79. O temă ajunsă la banalitate: șaful ispășitor al majorității dandanalelor din Fabrica de Amintiri este Centrul de Rugăciune Programată. “Centrul este de vină!” ajunge o lozincă tot atât de obișnuită precum “Libertate, egalitate, fraternitate!” pe vremea revoluției franceze, ghilotina, pe vremea aceleiași revoluții, sau spânzurătoarea, pe vremea pionierilor americani. Înainte de a ști măcar despre ce este vorba, afli că ești vinovat. Tot ceea ce urmează să faci, este o ispășire. Întotdeauna, ispășirea nu este deplină: mai rămâne un rest de vină și de oprobriu de executat. Călugări semi-doști, stareți semi-analfabeți, dar cu experiență în aruncat pisica moartă în ograda altor frați, te judecă la telefon, te cântă în Uzina Viselor, se pricep la tot și la toate, într-o oralitate atotștiutoare. “Ești de vină !” spune Inchiziția Viselor, și nobilii ei preoți și acuzatori nivelează în trei cuvinte, ca un compresor, măturatul aleilor, regularea șurubului, învățarea limbii engleze, sau limbajul tuturor minunilor.

Mai există la această vină, măcar, o complicitate? Nu. Vina aparține programatorului de vise, în exclusivitate!

80. Mincion. Este o onoare pentru un frate kortinian să fie chemat la serviciu, să facă fără nici un fel de plată ore suplimentare. Este vorba despre frații așa zis intelectuali, adică cei care au absolvit o facultate. Frații de la șaibă, cheie, sau ciocan, care se ocupă așadar cu munca brută, sunt atenți renumerați: orele lor suplimentare sunt plătite cel puțin dublu.

81. Mincion. Fratele kortinian Analistul ne vizitează în chilia de studiu. Vrea să ne spună ceva. Nu înțelegem nimica. Insistă. Mă dor urechile din cauza încercărilor de traducere. În fine, după câteva tentative, viguros negate, apare o mare probabilitate: în ceea ce dorește să ne comunice, s-au identificat cuvintele telephone, taxes, și payments. Noi, calicii, am vorbit prea mult la telefon acasă. A rezultat o notă de plată piperată. Așadar, financiar măcar, costurile sunt atent monitorizate, lunar. Eu, unul, am dat un singur telefon în țară. Și atunci, sfătuit de fratele Nuemite, care sesizase genial starea mea de nervozitate. Durata convorbirii? 2-3 minute. Nici Măslină, nici Stropilescu, nu au dat năvală

la telefon. Fratele Semenici, în schimb, a înroșit firul cu bursa prețurilor și a obiectelor bisericești care pot fi cumpărate în Mincion, și vândute în țară.

Ce este interesant la calici, este că sunt atât de lorzi, încât nici unul nu a avut curajul să îi spună de la obraz: să-ți fie rușine, măi Semenici. Nu. S-au supărat toți. Totuși, parcă Măslină i-a spus ceva: se poate, dom'le Semenici? Eu ? A jurat Semenici. Eu nu am dat decât două telefoane. Mama lor de sfinți!

Eu eram supărat la superlativ. Am mulțumit gazdei pentru telefoane, și i-am promis că nu mai sunăm atât. De fapt, eu nu am mai sunat deloc, până la plecarea din Kortinia. Cel mai supărat, culmea, era tot Semenici. Tuna și fulgera împotriva nesimțirii gazdelor.

M-am convins odată în plus că aprecierile de valoare aveau la kortinieni o natură globală: un șef kortinian a remis serviciului programare omolog o notă de plată. Acesta a început să caute în lista convorbirilor. Calicia – fiind departe – avea cel mai scump minut. Propriu-zis, poate nici nu s-a vorbit mult. Era drăguț să ni se spună: nu depășiți pe lună atâtea minute. Nimeni nu a spus. Bucla s-a închis prin nota de plată. Și observația a fost tot globală.

82. Uzina Viselor. Apostolul Strongu dispune ca fiecare frate să îi aducă o fotografie personală. Fotografiile fraților sunt așezate pe perete, într-un insectar. De pe perete fiecare insectă privește clipă de clipă spre chipul mântuitor al apostolului, un Gingis-Han, un Attila al secerii și mântuitoarei mături. Trecerea apostolului prin birouri seamănă cu o inspecție pe frontul războiului sfânt cu gunoiul.

Abația este împărțită în două: patricieni și plebei. Diferența de salarizare este de 40 de pâini pe lună. Sfântul Mitică Le Grand câștigă cât 10 călugări. Apostolul Strongu, cât 10 Sfinți Mitici Le Grand. Împreună, cât întreaga abație. Îmi ajunge. Rămân simplu plebeu și călugăr.

83. Omul nou, multilateral dezvoltat. Care erau așadar calificările cerute de munca neobosită a Apostolului Strongu', pentru un programator de vise? Să râcâi geamurile de vopsea. Să dai cu mătura și cu seceră. Să muți la o lună pereții chiliilor. Să participi la ședințele de "Clean Your mind" (m-am îngrozit de câteva ori: intrând în secțiile de vise, priveam batalioane de visători care erau prelucrați într-o limbă din care nu înțelegeau nimic, de niște profesori kortinieni, care credeau, cred, că știu ce spun.). Alte calificări: spălatul WC-urilor. De câteva ori, exasperat de nesimțirea calică, și decalificarea kortiniană, am băgat mâna după chiștoace de țigări în WC.

84. Slugă la n stăpâni. Acesta este titlul unei piese de viață care s-a jucat în Uzina Viselor în Centrul de Rugăciune Programată. De când Apostolul Strongu' a sosit, a mai apărut un stăpân. Pentru a reduce totul la roz. La omogenitate. Apostolul caută frați "agresivi, tenace...". Se acreditează ideea edificării unor abații în care fiecare luptă împotriva celeilalte. Aceasta ar stimula competiția. Fiecare supralicitează cu ce poate.

La prima ședință, apostolul stă în mijlocul fraților Muzicescu, Stropilescu, Semenici, pe o latură a sălii, în picioare. Cineva, nu se știe cine, trage o bășină. Domnește un aer oficial. Bășina a fost îndelung amușinată. Nici-un protest. Am o vagă bănuială: bășina are aromă kortiniană. Se spune că în Kortinia este un obicei sănătos să tragi vânturile, când te încearcă.

85. Mincion. Nu avem nici-o religie. Din când în când, poate, din întâmplare, în discuțiile cu fratele Stropilescu, apare numele lui Dumnezeu. Să ne ajute să trecem prin : climă, limba englokortiniană, dorul de țară. Într-o duminică, auzim un cor în sala de sport. Atrăși de muzică, privim prin ușa întredeschisă. O sală plină de indieni bronzăți, în costume largi, viu colorate, tradiționale. Oamenii cântă cu însuflețire. Hare, hare...Ce frumos. Cred că nu lipsește nimeni. Ne este rușine de această formă simplă de religiozitate. Cred că nouă, calicilor, în general, ne este rușine de Dumnezeu.

86. Citesc pe ascuns Biblia în Uzina Viselor. Orice lectură este strict interzisă în timpul programului. Nici eu nu știu cum am ajuns la Biblie. O asemenea curiozitate nu am avut nici măcar în Institutul de Înalte Studii Morale, unde timp era îndeajuns. Citeam Biblia ca pe un baston care să mă ajute să calc. Pe semne. La fiecare pas, diagrame, planificări și ordine pe pereți. La fiecare pas, curățenie. La fiecare pas, tocuri. Uși trântite. Stoluri de beneficiari la birouri. Discuții răstite sau în contradictoriu. Sistemul se comportă adesea ciudat. Sunt sigur că sistemul, nu eu, este, adeseori, instabil. Trei filtre de traducere: specificațiile beneficiarului, documentația de programare a viselor, compilatorul viselor, erorile, și ciclul, cu multe corecții, se reia, în timp real. Peste toate astea, englokortiniana. În Uzina Viselor, nu există spor de stres. De ce ar exista?

87. Lovitura de grație vine de la Sfântul Mitică Le Grand. Nu faceți nimic! Pâști!

Zadarnic încerci să îți explici, măcar ție, că neuronii care se pierd în van sunt irecuperabili. Pâști! Neuroni! Ce prostie mai este și asta? O noțiune care obligă stăreția la pierderi pe nimic!

Creierul. Un gunoi care nu interesează, aparent, pe nimeni. De ce și cum este folosit.

88. Cu timpul, trăiesc chiar un sentiment de vinovăție. Uite, un frate muncitor la abația viselor are o satisfacție imediată: o bucată de tablă bine tăiată. Un șurub bine strâns. O piesă reparată. Aici, în centrul de rugăciune programată, zeci de file se aruncă la coș înainte de a fi cuiva, care le-a comandat, de folos. Altele, deși utilizate, sunt blasfemiate. Mă umple un sentiment teribil de vinovăție și inutilitate.

89. Se încearcă ca totul să fie împărțit. Spațiile fizice. Să aibă un proprietar care să le îngrijească. Tragediile se întâmplă pe sectoarele comune. Acolo, nimeni nu este interesat de nimic. Mai mult, toți arată cu degetul la altul. Uite, un WC de exemplu. Se fură săpunurile. Se fură capacele de WC. Se fură suportii de prosoape. Se fură savonierele. Se fură chiar cheile de la WC. Sau se fac duplicate. Sau se deschid cu iarba sfântului. O cameră video ascunsă ar tranșa între hoți și oameni cinstiți. Montată azi ici, mâine, colo. Sau, poate, mai exista apostoli care fac minuni: care se roagă lui Dumnezeu să nu se mai fure. Și Dumnezeu îi aude. Și obiectele se întorc singure de unde au fost furate. În casa hoțului rămâne numai o icoană, și o foaie de hârtie de dictando, pe care copilul lui, de vârstă preșcolară, desenează o Uzină a Viselor, adevărată, sub care scrie: "Să nu mai furi...mama... tata...Îmi furi visele de cauciuc..."

90. De câteva ori, Sfântul Mitică Le Grand mă admonestează că citesc Biblia în timpul programului, când nu fac nimic.

91. Cândva, scrisesem o carte de rugăciune programată. O dăruisem la câțiva frați. Unul a lăsat-o pe o masă. Fratele Hangiul o vede. Este un frate nou, plin de evlavie. O ia în mână. O frunzărește. Și o aruncă de la un metru pe masă. Nu știu de ce, gestul mă doare. Un frate mai mare, care m-a ajutat să o și public, cu bani, îmi spusese odată: "o carte este ca un copil". Parcă însuși copilul meu fusese batjocorit în fața mea. Există un nivel de nesimțire militar, pe care dacă îl ai, te ajută în această cazarmă.

92. Fratele Transăescu scrisese și el un volum de versuri. Starețul lui se numește Babene. Acesta explica într-o bună zi omologului kortinian că fratele Transăescu scrie versuri. Ca să fie mai sugestiv, duce o mână la ureche și o flutură, fluierând.

Ar trebui să nu mă mir, citind viețile cronicarilor, de ce domniile locului, împărații Romei, sau de aiurea, Cezarii, în general, au tolerat condeierii doar când le ridicau osanale.

93. Mincion. Zilele de sâmbătă și duminică sunt petrecute într-o solitudine totală. Discret, la sfârșitul săptămânii, gazdele dispar. Străini, într-o țară străină. Bulevardul central duce spre un munte. Să facem o ascensiune. În grup compact, ne îndreptăm spre munte, îmbrăcați sport. Ajunși la baza lui, mă avânt ca un leu pe poteca abruptă. Prin desişul de copaci tineri. Urc. Urc. Poteca se pierde. Rămân sub pași terase de pământ, ca niște trepte mari, pe care urc găfâind, agățându-mă de rădăcini, de desiş, de ramurile tinere. Ajungem pe un platou cu bănci și un chioșc de lemn. Sunt roșu ca un rac. Abia mai respir. Frații mă ajută să mă întind pe o bancă de piatră, unde rămân mult timp, încercând să îmi recapăt respirația. Încet, încet, se adună toți la chioșc. Privim avioanele care se ridică de pe aeroportul din apropiere, ca niște păsări uriașe, de metal, la interval de câteva minute. Aleargă iute pe pământ, se ridică brusc de cioc, și zvâcnesc pe o linie oblică spre cer, pierzându-se în nori.

La sfârșitul următoarei săptămâni, pornim iar spre munte. De această dată, pun pas lângă pas. Merg ca o broască țestoasă. Am văzut pe pielea mea cum graba mi-a tăiat respirația. Vreau să ajung până în vârf. Sunt ultimul dintre frați. Pun pas lângă pas, respir, și am un singur gând: să urc pe munte. Până în vârf. Lângă mine, la fel de leneș, fratele Semenici. Pe podiș, la chioșcul de lemn, frații fac un popas. Urc mai departe. Fratele Semenici îmi ține de urât. Pământul are pietre de sticlă, parcă. Argilos, uneori. Straturi roșii, negre, galbene, cenușii. Îmi amintesc de Egheroi. Urcăm mai departe, pas lângă pas. Frații au pornit și ei. După câteva sute de metri, abandonează. Fratele Semenici este înaintea mea. Nu mă grăbesc deloc. Îmi aduc aminte ordinele antrenorului de vise: Nu te opri. Pune pas lângă pas. Deodată, mi se eliberează plămâniile. Respir altceva. Respir ușor. Pașii se dezleagă și ei, pe ritmul respirației. Îl avertizez pe fratele Semenici. Simte și el aceeași eliberare. Privim spre oraș. Încremenim. Deasupra lui, o ceață galben-cenușie. Suntem deasupra ei. Suntem deasupra păturii de smog. Vezi, frate Semenici, ce respirăm noi, acolo, jos? Fratele Semenici vede și se închină.

Pe lângă noi, trece un moșneag pitic, de porțelan. Este vesel și vioi. Are părul de zăpadă. Ne zâmbește aprobator, și aleargă pe pantă, în jos.

Nu mai pot urca de-a dreptul. Pun talpa de-a latul. Chiar și urcatul se face pe ocolite. Fratele Semenici urcă, în față, urcă.

Este greu. Ne oprim. Urcăm iar. Facem din când în când câte o pauză. Privim orașul. Pătura de smog. Undeva, departe, abia întrezărit,

vârful atât de dorit. Pas lângă pas. Urcăm și ne încurajăm. Nu mai e mult, frate. Ce a fost mai greu, a trecut.

Vârful este un mic podiș. Spre stânga, prin frunziș, o stație meteorologică. Atât mai văd, și mă întind. Închid ochii, și respir precipitat. Am ajuns. Fratele Semenici rămâne în picioare.

O pereche de kortinieni au întins o pătura pe podiș. Kortinienii ne întind o sticlă cu apă. Mă ridic. Beau, rezemat de un copac.. Mulțumim. Privim de cealaltă parte a versantului. Priveliștea este de basm. Un șir de dealuri rotunde, domoale, împădurite, se întind spre orizont. Între ele, lacuri sclipind ca niste salbe de lacrimi ale unui autoturism, și poiene verzi, ca niște pete de ulei. Numai pentru atât, și a meritat să fi urcat până aici, spune fratele Semenici, pătruns. Pentru mine, a meritat pentru că am ajuns până în vârf.

94. Calicia. Mai fac un lucru abominabil. Scriu poezii în timpul liber din timpul programului. Programul de lucru este de 8 ore. Probabil, fiecare secundă este atent evaluată. Pauza de masă de o jumătate de oră a determinat prelungirea programului de lucru cu o jumătate de oră. Îmi vine să râd. Dacă fiecare călugăr ar gândi și lucra 8 ore continuu, sunt convins că tomuri de opere nemuritoare ar ieși din vise, din șpalturi. În plus, nu mănânc la serviciu.

Dar aici nu există excepții. Doar regula.

Apostolul Strongu' vrea să cântăreasca visele fiecăruia. Vrea să știe câte pagini de vise a scris fiecare. Asta, după un an și jumătate de mătură și curățenie. Mi se pare un vis în care nu cred. Așa și este: apostolul se fotografiază cu frații calici și vrafurile de vise pe birouri. Visul se încheie aici.

95. Nu știu cum se face, de fiecare dată când comit păcatul de a nota un vis pe un petec de hârtie, în rime, apare Sfântul Mitică Le Grand, care observă imediat păcatul. Același lucru se întâmplă cu Biblia, oricât o ascund sub masă. În schimb, meșteritul lunar la aceeași instrucțiune, la aceeași temă, la aceeași binecuvântată minune și lucrare, este privită cu religiozitate. De asemenea, cititul în zadar a aceleiași pagini de documentație este o sfântă ocupație. Cred că oamenii mari, spre deosebire de copii, sunt niște fanatici ai seriozității pustii.

96. Citind Biblia, constat cu surprindere că viața lui Iisus a avut prea puține în comun cu sfinții, arhanghelii, și apostolii.

97. Între frații plebei și frații patricieni, se ridică o cortină de fier. Plebeii se tem să nu își piardă soclul etern. Patricienii își văd de treabă. Muncesc, la urma urmelor, din pasiune. Sunt niște mercenari. Așa cum

programează o rugaciune aici, așa ar face-o aiurea. Să ieșim însă din fața ecranelor. Să îi vedem afară. Frații patricieni organizează un picnic la iarba verde. Se frige un țap, sau, poate, o oaie, sau numai niște carne. Fratele Feștănescu și tovarășa lui de viață rămân încremeniți. Toți patricienii așteaptă să fie serviți. Să fie cineva care frige carnea. Să fie cineva care o taie. Să fie cineva care le-o pune în farfurii. Să fie cineva care le-o aduce la fiecare. Chiar și fratele Gălbează, contabilul, aștepta să fie servit. Fratele Feștănescu și sora Creață îi servesc pe fiecare. Poate, pentru ultima oară.

98. Sigur, aș fi trecut în tabăra patriciană. Ceva mi s-a părut însă ne-fair-play. Poate, amintirea lui Oje Mucenianul, în sala calculatoarelor din Mincion, scărpinându-se în talpa. Poate, darurile de adio, după 2 luni de muncă neglobală. Poate, competiția în care fiul starețului câștiga întotdeauna. Poate, agresivitatea cu care se făcea împărțirea robilor, fără să se enumere, măcar, oral, condițiile. Poate, și o oboseală. Poate, neîncrederea în stareți.

99. Traduc, din proprie inițiativă, limbajul minunilor. Odată munca încheiată, mulți îmi cer documentația. Solicitățile mă bucură. Anticipam demult că este greu pentru un calic să facă schimb de opinii în limba engleză, pe marginea unui aliniat. Mai mult, fratele Vânzare distribuie – neoficial – copii și în afară. Fratele Muzicescu este de părere că limba engleză este suficientă pentru cei care doresc o minune de programat. Poate, și alții. Cred că nu știu la ce singurătate se condamnă. Poate, din punctul lor de vedere, este mai profitabilă.

Fratele Muzicescu participă la prezentări de aplicații și recepții de aplicații în limba engleză. Confuzia mi se pare totală. Este ca și cum ai avea de semnat pe un cal troian pe care scrie: Aveți grijă la manipulare. Conținem soldați și arme.

100. Citesc procedurile scrise de frați, când mi se cere ajutorul. Mă cutremur. Singurii care le pot citi sunt ei înșiși, și îi suspectez că nici ei: le învață pe dinafară. Glumesc, desigur. Fără indentare. Fără comentarii. Validările sunt parțiale, sau lipsesc. Este la modă cârpeala. O idee pastorală despre tranzacții. Sunt eu prea rigid, și deplasat? Sunt ei prea indisciplinați? Căci și minunile au o disciplină interioară. Nu îmi dau seama. Mai poți face observații unui ucenic. Dar nu unui mucenic. Cu atât mai puțin, unui sfânt.

101. Adesea, apostolul Strongu' urlă moderat. Urletele lui plutesc pe culoare. Intră în birouri. Stârnesc interpretari. Spaime. Este supărat? Ce s-a întâmplat? Cu cine este înăuntru? Apostolul urlă pe: sfântul

Mitică Le Grand. Fratele Nuemite. Fratele Ecvestru. Pe birouri de vise. Ridică tonul. Cere. Solicită. Verifică. Urmează controlul. Controlul intră până în sertare. Deocamdată, nu a ajuns până în buzunare. Încetul cu încetul, echipa kortiniană de proiectare a viselor este înlocuită cu o alta, care și ea, verifică. De multe ori, nu iese. Din nou, se verifică.

102. Fratele Ecvestru este luat în târbacă de un kortinian malac. Simt că mi se ridică sângele în cap. Din fericire, kortinianul iese. Malacul fumează. Tratez teme multiple: cum să îl fac pe malac să se lase de fumat? Deschid ușa chiliei în care lucrează malacul, împreună cu o soră kortiniană, și îi spun sorei: Stol his fire and his tigarettes until the end of the end! Kortiniana râde și după câteva minute, malacul apare pe culoar, căutându-și din birou în birou bricheta și țigările.

103. Apostolul Strongu preia și direcția de Reverie în Viitor. Fratele Măslină și fratele de Geniu cer transferul. Plec și eu. Sunt propus chiar șef de birou. Primesc o veste care mă clatină: mi se publică o carte de vise în versuri. Cu șpaltul în mână, frunzăresc paginile și – în chilii în care mesele stau claie peste grămadă pe birouri – mormane de documentație. Starețul noii direcții este sfântul Tăietură.

Sfântul Tăietură vorbește mult fără să spună nimic. Face tot fără să facă nimic. Este o uscătură. Aceste impresii de moment mi-au rămas în memorie. Este un Sfânt perfect pentru a vedea în viitor. El nu are nici o opinie, și în același timp, toate opiniile. Este un Sfânt relativ. El este atât de complicat, încât, ca să nu facă tot, stă de vorbă cu tine. Ca să simplifice ceva, învață să se roage pe calculator. Cu timpul, orice sfânt devine un artizan al căderii în picioare din orice poziție.

Primesc o temă. De ținut o ședință. Am șpaltul cărții de vise în mână. Mă clatin. Ce caut aici? Spiritul Apostolului mă inundă. Te voi investi cu autoritate și putere, îmi spune Apostolul Strongu'. Le cer atât fraților: să vină cu hârtie și creion. Să vină în costume roz. Să vină toți. Nu vin așa. Îi întreb de ce. În locul celor care nu îndeplinesc condițiile cerute, răspunde un altul. Îl întreb: de ce răspunzi tu în locul acestui frate? Îi ești Tată? Nu. Îi era, oare, rudă? Îi sărise într-ajutor. Aveam de omogenizat formularele pe care se scriu visele între direcții. Sunt deja obosit. De fapt, voiam să fac un singur lucru: să iau documentele în forma utilizată curent. Pe care trebuiau să mi le aducă toți. Nu le aduseseră nici 10 la sută. Se invocau în cor motive. Apărătorul celor dezordonați își reluase ofensiva verbală. De fapt, eu nici nu știu ce caut aici, le-am spus. Pentru această ședință, nu sunt încă pregătit. Și am ieșit. Investitura cu putere și autoritate era pur formală. Răspunderea rămânea colectivă, iresponsabilitatea nominală.

Sfântul Tăietură m-a chemat la prelucrare. Dar nu mai aveam răbdare să îl ascult: avea să vorbească iar un ceas, fără să spună nimic. Vă bateți joc de oameni, i-am mai spus. Și am trântit ușa de perete. Foarte tare. Urca în mine o neputincioasă furie. Împotriva acestei forme fără sens. De Uzină a Viselor care strivea – prin însăși încadrare – orice armonie. Fratele Măslină s-a apropiat atunci de mine, pe hol, și mi-a spus: Frate Omilie, îți iei imediat biroul în spate și te întorci la centrul de rugăciune programată! Acum! Nu mai puteam. Toată ziua cărasem ca niște cârțițe, pe scări, birouri grele în spate. Și acum, iar. M-a inundat neputința. Nu vreau. Asta e. Nu mai pot. Nu mai vreau. Fratele Măslină înainta amenințator, spre mine. Continua să ordone marșul cu un birou în spate. Am strâns pumnul. Am simțit că dacă nu evit, îl voi lovi în plină figură. Că îl fac praf. Am dus pumnul în spate, și pentru a mă descarca de tot, de toată neputința aceasta galonată care da ordine absurde pe deasupra, am împins pumnul cu toată puterea în geamul din față: un geam imens, prin care pumnul a intrat până la umăr. Geamul a căzut. Din antebraț, curgea liniștit sânge. Frații și surorile au rămas toți încremețiți. M-am întors, am desfăcut puloverul de lână până la cot, și așa, cu antebrațul întins orizontal, din care sângele curgea spre palmă, și picura pe jos, am pășit, pas lângă pas, spre dispensar. I-am spus tămăduitorului Sârmă: am suferit un accident de muncă. Sfântul tămăduitor m-a privit aprobator și a spus doar: alții au dat cu capul.

104. Danton – unul din capii revoluției franceze - trimitea oamenii la eșafod pentru că nu vor să fie buni. Oamenii nu se încadrau în etalonul lui de bunătate. Asemeni lui Procust, care așeza călătorii pe un pat, și dacă nu încăpeau, le reteza picioarele. Danton însuși a sfârșit ghilotinat.

Nu cred să fi condamnat vreun frate la ghilotinare. Nu cred că meritam să fiu ghilotinat de la prima greșală. Nu am primit nici-un sfat de la Apostolul Tăietură înainte de ședință. Nici-o corecție de obiectiv sau atitudine ulterioară. Doar un verdict: mutare. Aveam o rană în memorie pe această temă. O eliminare dintr-un colectiv, cu o urmare: intrarea în Institutul de Înalte Studii Morale.

Când am auzit: îți iei biroul și te duci, în timpane mi-a sunat doar atât : “concediere”.

Sfântul Tăietură a fost și el ghilotinat, după o vreme. Din director la Reveria în Viitor, a devenit simplu șef de birou. Nu a suportat smerenia, și a plecat la altă abație. Nici fratele Uriașul, cel care a considerat de cuviință în plină ședință în care conduceam discuțiile, să intervină, lăsându-mă fără obiectul muncii, în loc să mă susțină, nu a stăruit în lămuritoare predici în limba caliciană: s-a călătorit, mânat de salariu, în alt relicvariu de vise, în capitală.

105. Citez din cuvintele unui politician calic în devenire: “Capitalismul nu e o bătaie cu flori la șosea. E o competiție dură în care cel mai puternic învinge. Nu cel mai deștept, nu cel mai capabil, nu cel cu cele mai mari note la olimpiadă. Cel mai puternic. Rolul statului e să țină competiția în limite legitime, din toate punctele de vedere.”

106. Fratele Omilie nu își aduce nimic aminte despre șederea după spargerea geamului în Institutul de Înalte Studii morale. Probabil, frunțașă Surcea, aflând minunea, s-a speriat. Împreună, au plecat a doua zi, dis de dimineață, spre Institut. Poate fratele Omilie s-a speriat. Îi era teamă, ca de obicei, că va fi dat afară. Augurii credinței pe care nu o avea au fost generoși. Nu a fost dat afară. La întoarcerea în Uzina Viselor, geamul era pus la loc. Mâneca sfâșiată a puloverului lui era intactă.

107. Fratele Omilie ar fi putut să își aducă aminte oricare din cadrele din Institutul de Înalte Studii Morale. De domnul Nicolae. De părintele Mihală. De Florin Olteanu. De Ciurel. De instalatori. De țigancă. De medicul pediatru. De tânărul brunet cu oje pe unghii. De sala de mese. De partidele de tenis cu piciorul. De munca pe calculator. De studiile în peisajul cu guguștiuci, rândunele și cocoși. Dar nu o făcea. Frunțașă Surcea îi spusese de atâtea ori că nu este bine să își aducă aminte. Să vorbească despre Institut. Există amintiri proscrise. Fratele Omilie ajunsese să îi dea dreptate. Aici era, pur și simplu, un loc de uitare. A doua intrare în Institutul de Înalte Studii Morale avea să îi dea frunțașei Surcea întru totul dreptate.

108. Mincion. Suntem în chilia de studiu. Fratele Stropilescu este un bun vorbitor de engleză. Îi face plăcere să discute vrute și nevrute. În sala intră o doamna diafană, îmbrăcată în mătase, de aceeași vârstă cu fratele. Analizează, chipurile, un flux tehnologic al viselor. La fiecare întrebare a fratelui, care îmbină armonios studiul cu o elegantă conversație, doamna dă explicații minimale. Atâta știe. De acest vis s-a ocupat fratele kortinian X, care este acum în altă parte. De acest vis, s-a ocupat fratele Y. Acest vis, nu îl înțeleg nici eu. Discuția alunecă ușor în altă parte. Cum sunteți voi. Cum suntem noi. Fratele Stropilescu îi arată niște vederi cu Teatrul Național din Iovacra. Vederile uimesc doamna. Fratele Stropilescu insistă: îi arată alte și alte clădiri și peisaje din Calicia. Seara, fratele ne mărturisește că doamna a rămas atât de uimită, de impresionată, încât este convins că sora kortiniană ne credea niște maimuțoi, care locuiesc în colibe de frunze și înoată în noroi.

109. Mincion. Un frate muncitor de vise ne povestește cum a întâlnit pe banda viselor un muncitor kortinian. Acesta se răsucea la fiecare minut 180 de grade în spate, lua un șurub de pe un banc cu mâna stângă, se rotea la loc, și – cu șurubelnița de vise – din mâna dreaptă, îl înșuruba într-un vis aflat în fața sa. Fratele calic i-a spus că vrea să îi arate ceva. I-a luat locul pe banda, și-a umplut buzunarul stâng cu șuruburi, apoi lua câte un șurub din buzunar, și îl înșuruba. Fratele kortinian s-a congestionat la față. Roșu ca un drapel, i-a explicat dând din mâini că această inovație este interzisă total. L-a dat la o parte pe fratele calic, și și-a reluat mulțumit răsucirile de robot la 180 de grade..

110. Mincion. Un alt episod care ne pune rău de tot pe gânduri. Se anunță un mare concurs printre frații muncitori calici. Cine are idei legate de banda viselor, ba le mai pune și în practică, va fi premiat. Calicii au o minte ascuțită și o imaginație bogată. Apar repede câteva sute de inovații. Multe, cu aplicare practică, directă. Altele, dau probabil de lucru la proiectanții viselor de mâine. Vine și ziua premierii: într-un cadru festiv, premianții primesc în dar câte o pereche de mănuși de bumbac, sau cânepă, din cele utilizate pe banda viselor. La drept vorbind, nu știu cine se ocupă cu protejarea know-how-ului calic aici, considerat în țară subiect legat de siguranța națională.

112. Uzina Viselor. Același concurs de idei se repetă și aici. În plus, se afișează nume și se menționează inovații și invenții la vise de miliarde de calice. Sumele de premiere sunt modice. Asist parcă la un autodafe. La jertfe pe altarele nemulțumiților zei. Dacă economiile obținute prin aplicarea acestor idei sunt reale, și se aplică nu o eternitate, câțiva ani, doar, 10 paini, 100 de paini, sau 1000 de paini, adică, premiile, par o felicitare adresată de tovarășul Stalin tovarășului Stahanov, pentru ultimii 1000 de kilometri depășire pe zi de normă individuală.

113. La sosirea în Mincion, în prima zi, primim uniforme roz. În magazin, în preajma magazionerului, un kortinian solid, cu șapcă de piele pe cap. Are în mână un ștergător de praf. Alături de el, o scară. Fără nici-o grabă, urcă alene și șterge globurile de iluminat. Aflăm că după pensionare frații kortinieni care s-au remarcat prin servicii deosebite și atașament față de abație sunt reangajați pentru munci ușoare, o cale râvnită pentru venituri suplimentare, și, firește, o cale duhovnicească de stimulare.

114. Frații plebei se tem pentru pâinea lor. Nu iubesc aventura de a deveni patricieni. Adică, programatori de vise nu la o Uzina de Vise, ci la

o Uzină de servicii de somn. Apostolul Strongu' insistă. Dacă nu ar fi o lege a viselor... Dar există o lege. Sfântul Mitică Le Grand oferă olimpiian calea liberei opțiuni. Fiecare este liber să aleagă. Nici o presiune din partea nimănui. Oricum, apostolul și abația kortiniană nu obțin ce și-au dorit: o cale sigură de transfer al amintirilor pe calea programării viselor. O forță de vise ieftină, exploatată intensiv, și plătită modic.

115. Sfântul Mitică le Grand devine și el din ce în ce mai atent la exhibiționismul lui Oje Mucenianul. Ori de câte ori acesta vine să mai înhațe niște amintiri, Sfântul, circumspect, avertizează: iar a venit cirarul. Realitatea recalitrantă nu se adaptează viselor programate din birouri kortiniene.

116. Stau cu ochii închiși, într-o stare de repaos. Scaunele ergonomice cu care Centrul de Rugăciune Programată a fost dotat sunt o invitație la relaxare. Un scaun tare, de lemn, mă ține treaz. Un scaun moale îmi îndoaie șira spinării. Nici nu am nimic de făcut. Într-un fel, este un merit. Lucrurile de care mă ocup, merg fără mine. Aici intrevine scurt-circuitul. Pe culoar, trece Apostolul. Vede. Intră. Latră. Sfântul Mitică este acuzat și el. De ce? Pentru un lucru pe care Apostolul îl face frecvent, cu orele? Probabil, Apostolul crede că dorm în timpul programului. Prostul lui obicei este să treacă pe culoar și să ia cadre din chilii. Este un exercițiu de rugăciune paranoic. Lumea este înșelătoare. Do You need a bed? mă întreabă Sfântul. Zadarnic încerc să îi explic că mă relaxam, cu ochii închiși. De fapt, cui explic eu? Omul vrea ca toată lumea să se roage, încontinuu. Parcă este un șef de galere. Cine nu trage la vâsle, este un nedemn sclav. Zadarnic încerc să îi explic acestui creier de cremene: are o aversiune față de atitudini relaxate. Ciudat. La venire, era numai un zâmbet și o bunătate. Este, fără doar și poate, stresat. Are și motive: doar frunzele, toamna, mai mișcă în frontul ideilor lui despre fericire.

117. Apostolul are o foarfecă cu care ciumpăvește florile ornamentale din birou. De afară, poți auzi foarfeca făcând clanț ! clanț !, și îl poți vedea în papuci, alegând atent din ochi locul următoarei tăieturi. Mă gândesc că așa cum taie florile, apostolul ciumpăvește și sufletele celor din jur. Așa cum formează rugatori, apostolul schilodește și flori.

Într-o zi, îi spun: cred că așa cum tăiați florile, tăiați și sufletele celor din jur. Zâmbește, stingherit și surprins: așa crezi?

118. 8 Martie. În "Rugăciunea Libertății" îmi apare poezia
"Mama".

MAMA

Suntem copiii soarelui, îmi spui -
Și eu îmi scotocesc prin buzunare
Memoria și silabele primare,
Te-aud, cântându-mi, mamă : "Nani, pui !..."

Suntem copiii mamelor, îți spun -
Te port în lotca mea spre veșnicie,
Cum să te uit cândva, copilărie?
Cum să devin la dragoste, imun?

Și uit. Puterea de-a iubi mă doare,
Puterea de-a fi slab mă umilește,
Mă zbat în plasa vieții ca un pește
Și doar din când în când în gând e soare -

Etern copil, dacă ești mic sau mare,
Ce bine e să ai o mamă lângă tine,
Să nu te bea nisipuri mișcătoare,
Să-i spui: "Femeie, iată-ți pruncul care vine..."

28 februarie 1998

Sunt atât de fericit. Aș vrea să îmi împart tuturor bucuria. Îi pun Apostolului Strongu' pe masă poezia și îi spun că este dedicată femeii, mamei. Îmi spune că o va traduce și o va trimite soției sale, în Kortinia. Ziarul este local, sau central? mă întreabă. Aș fi vrut să fi publicat într-un ziar central. Este local, îi răspund.

119. Nu înțeleg, îmi spune Apostolul. Să fii curat este o greșeală? Tac. Nu. Să fi curat, nu. Să fi perfect de curat, nu este o greșeală: este o boală.

Îmi amintesc forma unei femei goale pe o stradă din Mincion. L-am oprit pe fratele Măslină. Vezi ce văd și eu? Femeia se așezase pe ciuci. Avea un corp superb. Cu un furtun în mână, spăla caldarâmul de ciment în fața casei. Era o prostituată. Făcea curat în fața biroului ei. Era o femeie reclamă. Aceasta să fie forma perfectă a curățeniei?

Îmi amintesc WC-urile farmacie din Kortinia. Stadionul ei din Empty Soul. Pe care nu exista o hârtie. Stațiile de metrou. Subteranele în care se înghesuiau magazinele. Totul, lună. Este adevărat. Am găsit și în Biblie îndemnul: Spălați-vă și curățați-vă. Și Pavel a fost un pedagog, în Grecia. Dar nu a bruscat grecii, în mare parte homosexuali. A colindat doar cimitirele lor. Le-a studiat cultura. Și le-a vorbit așa: viteji locuitori ai Eladei. Am găsit o inscripție, în cimitirele voastre, pe un templu: Dumnezeului necunoscut. Pe acest Dumnezeu, pe care voi nu îl cunoașteți, eu am venit să vi-l fac cunoscut.

120. Mincion. La noi, politicienii sunt mincinoși și corupți, îmi spune fratele kortinian Guru. Nu cred o vorbă din ce ne spun ei. Una fac, și alta vorbesc. Eu am doi copii: plătesc pentru ei meditații de muzică și desen. Soția este profesoară. Îl privesc cu admirație. Cine mai dă astăzi o educație umanistă copiilor lui? Este o făptură delicată și răbdătoare. I am chrestian. Și eu. Dar eu, calicul, nu știu nimic despre creștinism. Sunt botezat. Am fost comunist.

Fratele Guru îmi corectează atent rugăciunile programate. Verifică zeci de metri de sursă. Liniază indentările. Are mult de furcă. O liniște interioară și o răbdare colosale. Îl întreb multe. Aflu destul. Limba engleză ne dă la amândoi de furcă. Fratele kortinian Albastru mi-a propus un loc de muncă în Mincion, îmi spune Guru. Și accepți? Nu. În primul rând, este departe de locuința mea. Aș avea de mers câteva ore în fiecare dimineață. Apoi, aici, la Progresul Rugăciunii, îmi place. Am o oarecare libertate. Acolo, la Uzina Viselor Care se Repetă, nu o voi avea. Este adevărat. Mi se propune o funcție de șef de proiect de rugăciune. Un salariu mai mare. O mașină, poate. Dar îmi place mai mult libertatea și munca mea.

121. Fratele Albastru: îmi cer scuze că la sfârșitul săptămânii trecute nu am putut să vă țin companie. A trebuit să vizitez o prietenă de familie. Să o liniștesc. Are probleme cu stresul. De altfel, foarte multă lume în Kortinia este stresată. Este o boala curentă, care ia amploare. Îmi cer scuze.

122. Deasupra Mincionului, plutește smogul.

123. Într-o pauză, Guru îmi zâmbeste foarte prietenos. Mă invită la un suc la cutie. Introduce monezile în aparat, mă invită să aleg, și cutiile cad. Este curtenitor. Te-am lăudat fratelui Albastru. Programezi foarte bine. Foarte. Îți întrevăd un viitor strălucit, la tine în țară. Am zâmbit, sceptic. Nu cred. De ce? Ca să programezi, ai nevoie de o anumită liniște. De analize. De un sistem social care să se plieze armoniei programării și rugăciunii matematice. Nu este cazul. Și nu va fi multă vreme. Nici sisteme Progres al Rugăciunii nu există în Calicia. Atunci rugăciunea calculată rămâne un sistem închis. Poate, undeva, în Tropa-Tropa, afară. Poate voi pleca. Dar asta să rămână între noi. Nu-ți face griji. Nici Fumege Go, liturghia viselor, nu mi se pare ușor de asimilat. Suficient documentată. Programarea în jurul procedurilor ei, o aventură. Prefer să dezvolt eu, pe o temă dată. Mi se pare mai sigur. Am exact aceeași părere ca și tine.

Guru locuiește parcă într-un turn de fildeș. Ca și mine. Fratele Măslină avea chiar să îmi spună, odată: pentru dumneata, frate Omilie, vom construi în mânăstire un turn de fildeș.

124. La Fumege Go au lucrat 2000 de oameni. Timp de 8 ani. Asimilarea FumeGE Go a început cu 8 frați calici. Plus Sfântul Mitică le Grand.

În Calicia, Fratele Albastru, încordat ca un arc, ca un cazan de locomotivă sub presiune, strângea pumnii până când albul unghiilor urca până la încheietura mâinii, și icnea: We must do this job!

În ultimele zile petrecute la Mincion, se ascundea printre frații kortinieni ai Sălii Zumzetului. Era la limita resurselor psihice? Nu era. Dar mă evita.

124a. Uzina Viselor. Un superpatriarh kortinian al Rugăciunii Fumege Go asculta atent observațiile noastre asupra vastității programului, lipsei de documentație, și modestelor posibilități de explorare în domeniu. Olimpian, își înalță pe două picioare costumul impecabil, și – ridicând un braț în sus – declamă: “Priviți-i pe acești 3 oameni !” (echipa kortiniană). “Priviți-i cum lucrează! Și nu sunt decât 3 oameni!” Aveam impresia că mă aflu în plină naștere a lui Iisus. Iată-i pe cei 3 magi de la răsărit în persoană! Ei sunt solii care muncesc cât batalioane întregi de academicieni, regimente de sfinți, divizii de matematicieni, și armate de regi! Senzația de teatru prostesc era acută. În fapt, era o reclama comercială bine ticluită, în care kortinienii sunt experți, căci în afaceri contează, nu-i așa, cine ia, până la urmă, banul.

124b. Fratele Muzicescu: În proiectul initial, tot Fumege Go-ul trebuia plătit la cent în America. Inclusiv instalarea și adaptările la rugăciunile calicești. Kortinienii au refuzat însă adaptările și școlarizarea. Au zis că le fac ei. Și fac și economii... au trimis-o pe mucenica Floare de Zăpadă la Sydney, pentru perfecționare... au mâncat banii... Și am rămas să facem noi tot ce nu au plătit ei.

125. Se nasc apostoli calici. A doua intrare în Institutul de Înalte Studii Morale. Primăvara. Creștea în mine, pe nesimțite, un protest tacit. Față de rutina zilnică. Acum, când apostolul Strongu' plecase, mi-ar fi plăcut, în sfârșit, liber, să greblez stratul de frunze și iarba uscată sub care, în spatele Centrului de Rugăciune programată, musteau iarba tânără și florile de primăvară. Am căutat o grebla în Centru. Nu exista. A imprumuta o greblă din altă parohie era un lucru atât de complicat, încât am renunțat. Am intrat în uzina Viselor cu o grebla de acasă. O data pe zi, timp de un sfert de ora, ieșeam afara, traversând Sala Linistii Maiastre cu grebla în mână, și decopertam tanara vegetație. La un moment dat, lângă un chepeng, dau peste un colet, atent ambalat. Il sterg cât de cât de pamant și frunze. Il iau pe culoarul de intrare. Înăuntru, fire, cleme, electronice, și receptoare de vise. Așez coletul pe culoar, și îl anunț pe fratele Serviciu de descoperire. Bine, frate, nu puteți să faceți o donație la un liceu teologic din Iovacra ? Asta nu au mai primesc deloc materiale didactice ! Aflu că tot ce a fost redundant în magazia de vise a fost aruncat la tomberon. S-a căutat o soluție pentru valorificarea în calicea a viselor. Nu s-a găsit. Atunci, ce a mai rămas a fost pus în colet și ascuns afară, lângă chepeng. Am lăsat coletul pe culoar și am dat să plec. În acel moment, ieșe pe culoar proaspătul abate Mirunsul, țipând isterizat: "ia dracului astea imediat de aici și scoate-le afară!" m-am oprit uluit. Așa nu s-a vorbit niciodată pe aici nici măcar mucenicea de servici. Care dă cu mătura și teul prin sala. Ei bine, i-am spus, nu le iau. M-am întors și m-am îndepărtat. Creștea încet în mine o furie amară. Cu cine își închipuie acest alunecos că vorbește? Isterizat, Mirunsul se ia după mine. Mă ajunge. Mă depășește. Mi se proptește înaintea. Cu brațul drept întins în față, cu fața desfigurată, urlă la mine: ia astea imediat de aici, că dacă nu... Ei, ce este? Cu ce mă amenință această babă, acum? Dacă nu, ce? îl întreb. Dacă nu... întinde brațul el din nou, și trage aer în piept. Am crezut pur și simplu că are de gând să mă lovească. Mă aprinsesem de indignare. Dacă nu, ce? Repet. Mă iei la bătaie? Atunci, ține... și capul meu, din reflex apărare, i se oprește în pomet. Dacă atingi o femeie isterizată, citeam în romane, încetează să mai țipe. Așa și Mirunsul. Tace subit. Mă întorc pe călcâie și plec. Mă trezesc ajuns din nou din urmă. Iartă-mă, spune. Iartă-mă. Nu mi-am dat seama. Are mâini de iască. Auzi, îi spun. Pleacă. Dispari din fața mea. Până nu mă înfurii de tot. Vreau să

nu te mai văd la față. Dar tu îți dai seama ce ai făcut? ridică tonul Mirunsul. Te rog, pleacă, îi spun. Vreau să nu te mai văd. Simpla ta prezență mă provoacă. La o vreme, în cursul zilei, m-a chemat la spovedanie Sfântul Mitică le Grand. Am refuzat.

A doua zi, fratele Nuemite și fratele Proiectul mergeau cu jalba în proțap la servicii, la frunțașă Surcea, să mă pârască. Eu plecasem din nou, de dimineața, la Institutul de Înalte Studii Morale. I-am spus Sfântului care conducea Institutul: nu mai pot judeca... A hotărât imediat intrarea în Institut.

Am cerut de aceasta dată să rămân singur într-o cameră. Mi s-a repartizat Absoluta Singurătate. Voiam să refuz mâncarea. În ultimul moment, înainte de a mă încăpățâna, mi-am dat seama că nu făceam nimic altceva decât să îmi fac rău singur și să îmi amân revenirea în Rai.

126. Vorbeam cu Zidul. I-am servit pe toți. Cum sunt servit? De ce? Vorbind, mă descărcam de ură. De mine. De ce nu văd nimic? Școli care au nevoie de tot ce aruncă sfinții. Profesori de teologie care te roagă să le aduci o mandrină pentru găurit vise la elevi. Ce nu pot? să stabilească împreună o metodă prin care să hotărască: facem o donație. Asta nu pot? Atâția sfinți și episcopi?

General al serviciilor secrete divine. Trădat de armată. Armata a trădat! scriam. Ei au jurat credință aceluși împărat. Sărac. Lui Calicescu. Împușcat cu vise...

Deliram. Gemeam. Scriam apoi: femeie înger, desigur, cu gândul la frunțașă Surcea. O mână de om, și ea. Institutul asculta și cea mai bună dovadă este ca după câteva zile, în primăvara aceea târzie, a nins foarte curat...

127. Deasupra Visandei. Visanda este renumită pentru morile ei de vânt și cultura lalelelor. Din avion, privesc fascinat geometria drumurilor, culturilor, canalelor de irigații, a infrastructurii. Unghiuri drepte. Geometrii simple. Soluții înțelepte. Aici nu a măsurat primarul satului. Nici prefectul județului. Nici poporul. Nici sindicatul. Nici țărani. Nici pompierii. Au măsurat experții, au proiectat inginerii și au executat – îndrăgostiți de lalele - visandezii. Anotimpurile făceau doar ceea ce iubeau proprietarii.

128. “Nu suntem eterni. Suntem doar administratorii temporari ai lumii pe care trăim” – spunea Apostolul Strongu’.

Alta cimilitură întâlnită probabil într-o lectură, a apostolului care a venit după el: “acesta este primul meu mesaj către voi.” Iată că bietul om atât se automatizase, încât nu mai vorbea, ca tot omul, ci lansa, ca un program, sau ca un sistem de operare, mesaje. Sau poate, coborând direct

din antichitate, avea o solie către abație care nu suferea amânare. Să vedem continuarea: “chiar dacă mâine ar fi sfârșitul lumii, aş pune astăzi în pământ un pom... “ Foarte frumos. Numai că nu am văzut și noi minunea asta.

Înțelepciunea apostolică, ca densitate de cultură, părea în linii mari o lecție de popularizare a științei apostolice la sate și comune. Cu vreo 50 de ani, doar, pe vremea bolșevismului sectar, în urmă.

129. Ajunsesem să îmi stăpânesc cu greutate aversiunea față de șefii duhovnicești. Vizat era Sfântul Mitică le Grand, în special. Îmi inducea o stare de nesiguranță, de vertij, simpla lui prezență mă deruta total, comunicarea cu sfinția sa devena un relicvariu în care orice schelet de idei se aneantiza.

Citind în clandestinitate literatură patristică, scrierile sfinților părinți, începând cu Ilie Cleopa, de la ei citire, am început să dau acatiste la biserici, trecând spre pomenire numele unui om care mă rănea, poate, fără să știe, și mă scotea din fire, poate, fără să vrea. A fost un vis care m-a salvat. Viața era cu atât mai absurdă, cu cât tot timpul nu am făcut nimic altceva decât să sprijin, cu nervii, și fapta, toiagul de stareț al Sfântului. Și ori de câte ori am simțit că în gândul meu se naște o nouă aversiune față de un frate, nu am întârziat să îi scriu numele pe pomelnic, pentru ca preotul să se roage pentru binele lui. Reconversionia răului în bine. Nici o noutate, în teoria creștină. Doar în faptă.

130. Fratele Omilie adăstând în Institutul de Înalte Studii Morale, iată ce făcea fratele Proiectul. Venea în vizită la fratele Omilie acasă, povestindu-i cu dojană despre păcatele fratelui Omilie soaței acestuia, frunțașă Surcea. Mai ales el, care, ca un părinte duhovnicesc i-a fost, și îl și iubea. În timp ce frunțașă Surcea asculta cu obidă, fratele Proiectul ajunsese la concluzia finală: Ce să faci, așa este boala... Care boală? Întreabă Surcea. Păi, boala...dădu din umeri fratele Proiectul. Doar fratele Omilie este bolnav...Frunțașă Surcea simți că se învârtește toată camera cu ea. Bărbatul meu nu are nici-o boală. Așa să știți. Fratele Proiectul a fost condus cu curtoazie afară. Frunțașă a rămas clătinându-se în casă. Trebuia să ajungă la părinți. A luat fata în mașină. Pe Surcelina. Nu a mai ajuns. De supărare, aproape nu mai vedea drumul. Ar fi trebuit să oprească. A intrat într-o intersecție până la jumătatea drumului. Dintr-o parte, venea cu peste o sută o mașina de sfinți țigani. Au învârtit-o ca pe un titirez, pe loc. Aripa stângă a fost făcută praf. Nici frunțașă, nici fata, nu au pățit nimic. Țigani, da. Au pățit daune morale. Plus tabla. Au cerut și pe fecioara Maria, și pe Tatăl, ca despăgubire. În total, o pagubă de 5.000 de paini pentru familia Omilie. Și asta pentru că, iubitor foarte,

fratele Proiectul îl făcuse schizofrenic pe fratele Omilie, în propria lui casă, în fața soției acestuia.

131. Expedițiile de pedepsire. Primul război unic. Nu risc să caut o relație în Uzina Viselor. O relație cauză-efect. Numai o contemplație visătoare dezvăluie adesea mărunte cauzalități. După ce am fost surprins stând relaxat pe scaunul ergonomic de rugăciune, Sfântul Mitică le Grand m-a mutat de urgență la parterul Centrului de Vise programate. Mi-am imaginat că nu eram bun de expoziție. Nu făceam la etaj o frumoasă figurație. Mi s-a dat, și mi s-a spus că Apostolul Strongu' ordonase, de realizat un vis de urmărire a calculatoarelor și imprimantelor din abație. Ulterior, au fost adăugate și telefoanele. Am avut libertatea să îmi aleg limbajul Progres al minunilor pentru aplicație. Înainte de a începe, am cerut sfatul fratelui Feștănescu: el mi-a spus doar: fii ca apa. Strecoară-te. Gândește-te că o să ai și nepoți. Nu lua toate visele în serios. Ceea ce nu am ascultat. Am lucrat 3 luni încheiate. Am listat apoi ce am scris. Vreo 20 de kilograme de vise programate. O cutie plină de imprimantă. Din când în când, apostolul trecea gâfâind pe culoar. Într-o bună zi, s-a oprit lângă mine. Ne despărțea un geam. Intenționat, nu făceam nimic. Aveam editorul de vise în ecran. Mimam că meditam. Și îl ascultam. Părea că un balaur revărsa pe nări și gură furie omenească. Icnea, chiar. M-am controlat. Respiram doar. Nu l-am băgat în seamă. Ajunsesem să îl ignor, ca pe un animal.

Nu mi-a fost ușor să lucrez. În ce loc? Tocmai la serviciul de depanare a viselor. Acolo unde era un du-te vino continuu. Dar Mincionul mă avertizase că aveai nevoie de beton pe creier, uneori.

Apostolul a plecat. Aplicația nu a folosit nimănui. La 3 luni punct de la inițiere, Sfântul Mitică Le Grand a sistat-o. Era interesantă. De-abia acum, puteam să o refac. Altfel. Desigur, aș fi călcat câțiva colegi care se ocupau cu organigrame dinamice pe bătători. Desigur, ar fi impus o metodologie și o disciplină oarecare de lucru.

Concluziile mele, scrise într-un raport, nu l-au interesat pe Sfântul Mitică Le Grand.

Desigur, fratele Feștănescu a avut dreptate.

132. Al doilea război unic. După revenirea din Institutul de Înalte Studii Morale, după incidentul cu fratele Mirunsul, eram așteptat cu drag. Urma să programez cu sora Modestela presa de vise. Din când în când, eram biciuit cu vorba de soră, de sfânt, să termin mai degrabă, că episcopul Boroboață este foarte impacientat. Este o lucrare vitală. De această dată, nu am mai căzut în greșeala primului război unic. Lucram cam 5-6 ore zilnic. 100-150 de instrucțiuni. În rest, mă relaxam în felul

meu: cu lecturi patristice, laice, sau, pur și simplu, nu lucram. Sfântul Mitică Le Grand era după 3 luni cam palid. Am încheiat cu 2 săptămâni întârziere. Dacă aş fi accelerat, intram iar în Institut. Fireşte, pe parcursul lucrării, episcopul Boroboață a adăugat noi variațiuni la temă. Volumul de lucru inițial s-a dublat. La încheierea lucrării, alte 20 de kilograme de listing cu vise au fost abandonate. Nici măcar episcopul, care avusese grijă să ne spună să terminăm lucrarea, el având grijă de “oamenii lui”, nu a mai întrebat nimic de presa cu vise

133. În primul război unic, ca un apostol încercat, și abil mincinos manager, Apostolul Strongu’ a promis, șoptit, colectivului care va realiza aplicația, ce credeți ? un autoturism Speranța.

În al doilea război unic, Sfântul Mitică Le Grand, fiind mai mic în grad, a promis o primă.

Cât preț am pus pe aceste promisiuni, de la acești specialiști în minuni, nu pot, pur și simplu, să vă spun.

Prețul înțelepciunii acestor încercați duhovnici s-a confirmat cu o exactă deșertăciune.

134. Calendarul. Vizitez, cu o carte de versuri, Mitropolia. Primesc un calendar bisericesc, drept mulțumire, de la secretar. Îl pun pe perete în Uzina Viselor, în chilie. Apare sora Scânteioara, trimisă de Sfântul Mitică Le Grand. Calendarul a fost observat. Trebuie dat jos imediat de pe perete. De această dată, îmi este o scârbă completă. Refuz să îl dau jos. Jignesc spiritul Le Grandian castrator. Trec câteva zile. Apare Sfântul, personal. Îmi mărturisește că și el este creștin, dar... nu se dă în stambă. Ca discreția este mai subtilă. Că se poate interpreta. Cum și în ce fel, nu îmi spune. Mă spăl pe mâini. Faceți ce doriți. Dacă doriți, mi se spune, faceți-l mic, și băgați-l în sertar. Ies răpus afară din chilie. Nu are decât să trimită o slugă să îl facă mai mic. La întoarcere, găsesc calendarul atent tăiat. Pe el, au rămas numai zilele. O reproducere cu Iisus a fost tăiată cu foarfeca. Păcat.

135. Proprietate a firmei. Sclavul absolut. Kortinianul este un sclav fericit al firmei. În afara ei, este un nimic. Firma îi facilitează cumpărarea locuinței și a autoturismului. A mobilei. A beneficiilor civilizației: mașina de spălat. Fierul de călcat. Televizorul. Combina muzicala. Videorecorderul. Camera de luat vederi. Firma este garanția vieții familiei. Firma este familia. Înaintea familiei. Fără firmă, familia nu poate exista. Kortinianul pleacă 7 zile pe an în concediu cu firma. Pleacă cu firma în hotelul firmei. Călătorește cu autocarul firmei. Se întoarce acasă cu firma. Firma îi oferă totul. Îi cere tot. Timpul absolut. Firma este mai mult ca mama. Mai mult ca Budha, Confucius sau Iisus.

136. Uzina Viselor. Emanciparea WC-urilor. Am crezut multă vreme că episodul năvălirii clasei muncitoare cu ciocanele pneumatice, în cazarma din Mincion, în plină noapte, noapte de noapte, a fost o grăbită insurecție, dictată de majore interese kortiniene naționale.

În Uzina Viselor, fratele Proiectul primise o nouă temă. Ca de obicei, o bucată de lucrare consistentă mi-a fost alocată. Mirare mare. Ziua în amiaza mare, în timp ce programam de zor noua rugăciune, în spatele meu zidul WC-ului a început să se cutremure. Oră de oră, zi de zi, echipe harnice de calici au dat, întâi și întâi, la ciocan, faianța veche jos: programam și ne țiuiau urechile, atât mie, cât și fratelui Proiectul. Învățasem între timp și exersam de voie, de nevoie, ca să rezist, rugăciunea inimii. Nu știu ce exersa fratele Proiectul, care nici nu băga în seamă concertul de ciocane. Ca de obicei, am bătut sute, mii de instrucțiuni în limbajul de fabricat minuni, în acordurile triumfale ale fraților cu ciocanele. Trebuia să mă mobilizez intens ca să îmi alung gândul că lucrurile se întâmplă înadins. Peste o lună, când echipa de ciocanari s-a mutat în versantul celuilalt WC de servicii, aveam să constat că atât Sfântul Mitică Le Grand, cât și fratele Nuemite, au capul tare: tunau și fulgerau în jurul lor loviturile de ciocan, în timp cei ei, absorbiți, concentrați, priveau adânc în tăcutele ecrane, și dactilografiu pe birou proiecte măiestre de viitor.

137. Am visat. Apa visătoare. Era o mânăstire, undeva. Un frate a descoperit, prin rugăciune, apa visătoare. După descoperire, a murit. Ultima lui dorință a fost ca oamenii să fie fericiți, pentru că apa visătoare lumina. Apa visătoare era cea mai curată apă de pe pământ. Ea nu apărea decât la rugăciunile unor oameni rari, care se rugau, până mureau. Pentru binele fraților lor din lume. Și pentru că frații mai apropiați erau calici, ei se rugau întâi pentru ei. Pentru cei mai mici decât ei. Și mai mici... și mai mici...

Uzina Viselor primea vise din Kortinia și dădea, în schimbul lor, apă visătoare.

Pe visul kortinian și apa visătoare caliciană s-a ridicat toată această întâmplare.

Acest război în gând, care nu a existat.

138. Apostolul Strongu' urla în birou. Urla atât de tare, încât frații din birourile învecinate năvălesc la noi, cu chipurile descompuse, și ne întreabă:

- Știți cum urlă?
- La cine?
- La Sfântul Mitică, fratele Mirunsul, fratele Nuemite...

- Nu știm...
- Noi nu mai putem sta în chilie....

139. Era Anul Nou ? Era Crăciunul ? Era pace. O zi în care ai dori să îți împarți fericirea cu un alt frate. Am vrut să îi fac un dar. Nu puteam să îl botez fără voia lui. Am intrat la Apostolul Strongu' și i-am spus.

- This is a Bible. Is a gift for you.

- Thank You. In which language ? (caliciană sau kortiniană?)

- Is in calician language. But, if you want to read it, I'm sur, You will find one in Kortinian language, or You will translate yourself this book..

140. Patricienii au bătut multe continente, ca robi programatori în slujba stăpânilor lor, kortinienii. În Ursia, de exemplu, urșii băștinași stăteau și priveau cum calicii lucrau de zor, și kortinienii îi supravegheau. Cei mai clonțoși urși nu și-au stăpânit limba, și au spus chiar: nu faceți nimic, ați luat pe calici ca robi, și lucrează ei toată ziua ce nu faceți voi. Ca de obicei, kortinienii îi despuiau pe urși de talanți, în virtutea Sfântului Know-how, luau partea leului ei, și patricienii se bucurau pentru salariul în țară de 150-200 de dolari, și o diurnă zilnică în Ursia de 9 dolari.

141. Într-o bună zi, patricienii au fost alungați. Kortinienii făceau masive economii și reduceri de personal.

Cel care i-a dat afară a fost Sfântul Mitică Le Grand. Sfântul nu își putea concedia frații cu care și-a făcut ucenicia, ca să păstreze tinerii calici în abație. Frații de vârsta sfântului nu ar fi avut unde să se angajeze călugări, cât ar fi bătut ei pustia. Patricienii, fiind mai tineri, ar fi găsit undeva de rugăciune. Lasă-i, că n-au familii, n-au copii, n-au greutăți, se descurcă ei, că sunt tineri.

Așa au motivat frații exodul tinerilor spre țările sfinte, care pot să le ofere ceea ce nu poate toată Calicia: un loc de muncă.

142. Minunile au continuat să plouă în Uzina Viselor. Într-o bună zi, fratele Scumpul, de la stăreția personal, a elaborat o binecuvântare atât de mișcătoare, încât și dracii s-au cutremurat: pur și simplu, sfântul Scumpul a dispus ca orice deplasare de la locul de rugăciune să se facă cu bilete interne de deplasare. Vrei să mergi la umblătoare, musai trebuie să se scrie pe bilet ora de plecare, ora de venire, câte minute te-ai deșertat, și să ai semnătura fratelui mai mare. În rest, rugăciune, rugăciune, și iar rugăciune. În spiritul acestei minuni, la ușa WC-urilor s-ar fi amplasat și

necesarele calculatoare, pe care surioarele secretare ar fi operat timpii de ușurare ai fraților, la umblătoare.

Aceasta minune a fost atât de mare, încât Ucigă-l Toaca și-a vârat coada, și minunea – ca toate minunile care au revoluționat umanitatea - nu s-a aplicat.

143. Cu altă ocazie, guvernul calic a dat o ordonanță prin care orice stăreție era datoare să vegheze cu dragoste asupra fraților mai sensibili la formele sălbătice de organizare. Cum s-a aplicat decizia la Uzina Viselor, cu ocazia zilelor caniculare din Iovacra. Iată:

Episcopul Înțeleptul a cerut fratelui tămăduitor Sârmă o statistică cu zilele de concediu medical ale fraților. Au fost extrase numele celor cu zile mai multe. Printre ei, și eu, datorită schimburilor de experiență cu frații din Institutul de Înalte Studii Morale. De aici înainte, lista “bolnavilor” a fost transmisă direcțiilor viselor, împreună cu un formular personal în care se specifica: “Eu... subsemnatul... declar că **SUNT BOLNAV**...și cer – pe perioada prezentei canicule – să fiu lăsat acasă... Voi recupera orele de nemuncă în toamnă, când voi fi chemat de stăreție...”

Câteva comentarii: 1. Ce om sănătos la minte iscălește un formular prin care se declară bolnav? 2. În baza cărui angajament este obligată stăreția să cheme la rugăciune un om care a cerut singur să stea acasă?

Se mai specifica în formular că se va tocni un borderou aparte cu acei frați care refuză să plece acasă, pe care vor fi obligați (!) să semneze

Părerea mea este că nu exista lege care să oblige un salariat rugător să semneze asemenea acte. În fapt, stăreția dorea să se acopere de efectele ordonanței guvernamentale, printr-o monstruoasă formalitate, prin care stăreții erau degrevați de orice răspundere, și frații aflați în această situație, privați de sprijinul oricărui paragraf legal. Ori, credința înseamnă să te pui în locul altuia, când iei o hotărâre, sau, în limbaj popular, “nu face altuia, ce nu îți place ție”.

Dar, beneficiind de investitura de autoritate, Uzina Viselor nu creștea și educa frați și șefi, ci duhuri castratoare și fuckeri.

144. Calicienii au fost odată un popor creștin care, ca să se smerească mai tare, și-a spus comunist. La întrebarea: ești creștin? fiecare calic putea să răspundă: Da! Sunt botezat. Știi teologie? Ba. Nu știu deloc. Ca să vedeți cât se smereau. Dar ce știi? materialism dialectic și istoric. Dar practică creștină? La aceasta întrebare, calicienii chemau la

ei frați din alte popoare sărace, care nu aveau casă, îmbrăcăminte, posibilități de educație și învățământ, sau mâncare, și le dădeau, cu asupră de măsură, de toate. Ba le mai dădeau și hrană și câte altele pentru familiile de acasă, de se mirau foarte alte neamuri: “cum le dau calicii săracilor lumii de toate, și primesc în schimb doar portocale și banane ?” De fapt, ei se smereau foarte, considerându-se chiar maimuțe, așa cum și afirmau dacă îi întrebai din ce se trag. Atei botezați, cu îngeri păzitori, dar adepți ai teoriei lui Darwin. Le era rușine să spună că sunt creștini, pentru că știau cât sunt de nevolnici în a face minuni.

De la un timp, fiecare frate străin nu mai contenea să mulțumească calicienilor pentru toate darurile. Calicii întorceau numai capul și le spuneau doar atât: degeaba ne mulțumiți. Cum degeaba? Se mirau frații străini. Uite cu câte ne miluiți... Nu vă miluim noi, spuneau calicii. Ne miluiește pe toți unul, Hristos... Și unde este Hristos acesta, să îi mulțumim și noi? Păi, spuneau calicii, este greu de găsit. Nici noi nu l-am întâlnit. Totuși, spuneau străinii, am vrea să îl căutăm, ca să îi mulțumim. Ce să facem ? Păi, faceți și voi așa cum facem și noi, de atâta timp: luați pe lângă voi săracii lumii, dați-le hrană, îmbrăcăminte, și casă, învățați-i să-și ajute și iubească frații, și săracii, și poate, poate, îl veți întâlni odată...

Și dacă îl întâlniți, nu uitați să îi mulțumiți și din partea noastră...

În loc de epilog:

Judecata de Hapoi

Cronică dramatică la spectacolul cu piesa "Cumnata lui Pantagruel"

Regia: Silviu Purcărete

(spectacol fără nici-un cuvânt)

La început a fost un kil de carne. Și-n Flandra cred că tot s-a întâmpat. Dar n-aș băga în asta un cârnat. La început a fost un kil de carne. Și milioane după, au urmat.

Și-n Flandra, când Lumina m-a adus, containere cu morții vii, de carne, stăteau frumos la rând, la înviat. Aveau geamlâc cu ochiul colorat. Și își mâncau din spirit, din stomac. Dar asta e. Ești mort, nu mai ai carne. Mănânci ce-ai pus în maț, la bancomat. Ba, câte unul, mai împachetat, ce-ar mai fi lins și mort, o țâr' de sânge. Însă Regia nu a aprobat. E austeră moara de tocat. Cu picăturile, și tot nu se ajunge. În Flandra. Mulți de pe pământ or să înjure. Nu înjurați, că este un păcat.

Na, aragazul mi se stinse. Poate, îmi este și cafeaua plină de păcate.

Orice-nviere a trebuit să aibă un început. Un mort de dezgropat. Un floriceică mică, răsărit duios, dintr-un mormânt. Acolo-n, Flandra! Ce înviat frumos ! Și tânăr! E dezgropat de o armata de gropari care-l ridică. Nu e mai economicos? Minunea costă ! Și i se vede și un colț firav de sculă mică ! Le coq! Vai, cât e de frumos ! exclamă-o doamnă, și încruntata-i față se înseninează, râde, chiar. Păcat. Pentru o clipă.

Deci, corolar: nu e-nviere fără un gropar, măcar.

Dar. O-nviere este cu puțință, fără, măcar, o ramură? De știință? Poate o sculă, minusculă, să apară din țărână, fără să fie cercetată rațional? De medicină? Operată chiar? În sculă? Fără să-i fie cercetată tăietura-n... gură ? Să fie... bună...?

Si ce putea să iasă dintr-un înviat? Un kil de carne. Bună. Și apoi... Cârnați. Un lung pomelnic de cârnați robuști. Delicatesă. Chiar, nu guști? Și la final de tot, un... saxofon. Stranietate. Înviatul e afon. Cine-o să cânte? Chiar dacă nimeni n-a știut vreodată, în Flandra tot găsești. Câte-o cumnată. Care încearcă. Și sotul ei, de jos, e fermecat. Mai cântă, candidat la înviat! Dar fermecata melodie a-ncetat, el plânge, plânge, urlă. Neîncetat. Și cum, necum, cântă cum nato la cum nat.

Acum, un pui. Ieși și el tot din stomacul înviat. Și piuie atât de delicat, încât groparii, travestiți în sfinți, căci au ieșit și haine de părinți, tot din stomacul înviat, îl caută lin. Piu, piu! O, inviat sublim, ce cântec

ai! Dacă știam, de la un kil de carne, te mâncam. Dar apropo: cât ai? Cât îți atârni piuitul la cântar? Și Hap. Hapoi. Scuzati! Te lepăd înapoi. Te înghițisem, căci... așa e obiceiul pe la noi.

Operă rock. Urmează doi. Și ei, la înviat. Familie... sau... comuniune sfântă-ntre bărbați. Atunci, pe legea mea, împărțășania să se dea (se ia) la... ouă. Și-n linguriță, femeia-preot ouale atent să le preia... de lângă puță. Căci, revenim. Fără de ea, pe care lume înviem? Și-n ce... Lumină? Și dacă ouăle se sparg, nu e o crimă? Din cine preotesele se trag? Din Oul Sfânt? Sau din găină?

Noroc tot cu cumnata. Că înghite tot. Ou după ou. Idiot după idiot. Noroc că se mai trag, tot pe cerceafuri. Și ouă, și vestale, și anafuri. Noroc că este cineva care ne bagă Duh în burtă. Că altfel viața este scurtă. Căci costă foarte mult un kil de carne. E spectacol mut. Și două violoncele parcă-l... ut. Frumosul, e... cere și el: un kil de carne.

Décor. Crupe de cai. Și oameni vechi și noi. Război. Istoria e un cașcaval de soi. Și ei vor învia? Să vezi urgie! Dar în câmpiile din Flandra a venit la înviat, o păuniță. Așa de pintenă ea scurmă cu piciorul. Păunii toți, cei sfinți, îi dau onorul. Un bob aici. Un bob mai lângă vintre. O-nvie toți, în toate cele sfinte. Și fulgii-i sar, și piuie. E vie! Și pentru că la toți acum le știe, sfințenia ce le poate, ea învie: este Statuia Învierii! Vie! Și poate să se culce, chiar. Cu șine.

Suntem în Flandra, deci. Și se recită: pomelnicul cu viii de elită. Dar de ce tac? Și muzica, doar, sună? De ce un kil de carne n-au? Pe strună? De ce-am văzut aici, în Înviere, doar o suliță de bărbat și nici-o sulă de muiere? Mă rog, iertare. Mi-e teamă c-am vorbit și-așa prea tare. Vezi 4 scânduri și o scândurică? Vezi cum se trag femeile? Pe sticlă? Simți cum îți crește-n piept un kil de carne, când Învierea va turna, din prima puță de bărbat, șampanie? Vezi cum se-nvârte într-o limbă spuma elitei de a fi o Înviere? Și o turmă? Vezi LIDER-ul, cosmetizat cu castraveți? Îmbălsămat pe soclul lui de inviații hrăpăreți? Care îl lasă... și merg, cu kilul lor de carne-n piept, acasă...

Și-n toată Flandra va rămâne... Cine? Un gol dând ordine la forme. La ruine. Un gol dând ordine legumelor de piață. O loază. O tâmpenie. O paiată. Și formele, ca melcii, se tot plimbă. Primesc o borătură-n loc de limbă. Și-abia târziu, lumina îi despoaie: sunt oameni! Oameni! Oameni! Vai! Sunt oameni!

Și-atunci, din cer, coboară pe pământ și Domnul Taur. Domnul Nostru Sfânt. E-adevarat. E mort. De Înviere. E-adevărat. Înjunghiat oleacă. E-adevărat. Și limba-I este seacă. Un pic în sânge. Roșie de fiere. Dar avem Hrană! Avem Hrană! Avem Hrană!

Uitai de cocă. Ca toată lumea să învie, era creștin ca primul înviat să fie îngropat. În cocă. Industria pâinii să-l îngrașe. Ca pe-o focă. Și în

aceeași înviată puță, să îl încerce cu o furculiță. Dacă e dospit. Să ni-l aducă copt și rumenit. Mafia pâinii să-i îmbuce capul. Și frimiturile să le arunce la cei morți. Dar vii. Să li se ierte tuturora. Hapul.

La doua zile de la Înviere, mersei și io la templu. La Bășica. Să aplaud. Minune! Numai două babe-n negru-n galerie. Portrete vechi de fotbaliști. Gazon, sub ele. Arbitru, nu-i! Nici jucători. Să fie Învierea, Cupa nimănui ? Chibrituri, nu-s! Nici candelă aprinse. Lumânare, ioc. Nici vânzătoare de noroc. Ba, ce-i lăsați, veni un misionar mai tânăr, Doamne, iartă-l, dacă nu-l, și luă. Și-n Rai, tot eu furai. Pesemne-s toți la popi. În Piața Mare. La pilit. Căci doare pâinea între dinți, ceva cumplit. Doar taci, ascuți, repeți, frământați din dinți și-nghiți la sfinți. Curată Înviere de Partid. Ba chiar pe Feștănescu l-am pupat. De drag. Dar nu l-am înghițit. Mi-a dat o slujbă din lumina lui. Se duce-ncet, ca un fitil. Și alții vin. În Piața Mare. La-nviat. Tot mai puțin. Căci învierea s-a cam terminat. Trăiască Domnul Nostru Îngropat! Să mai mâncăm ceva, și noi, orșcât...Că de băut, ne-am săturat...

Când am plecat
Se terminaseră cu toții de-nviat.
Dormeau precum copiii-n viață.
Și visau.
Sătui.
O foarte lungă dimineață.

7-9 noiembrie 2003

Empty! „Feel the same thing”? (slogan al unei renumite firme producătoare de detergenți pentru creiere)

21 august 2009